

Tempora Nostra

Eenentwintigste jaargang, nummer 3. December 2009.

Voorwoord	pagina	2
Beekvliet houd(t) stroom!	pagina	3
Mevrouw Wessels overleden.....	pagina	5
Beekvliet bij de tijd.....	pagina	6
De periode van Beekvliet als gijzelaarskamp.....	pagina	7
Vijf jubilea op Beekvliet.....	pagina	10
‘Meester en leerling’.....	pagina	18
Leven na Beekvliet.....	pagina	21
Kerstmis 2005.....	pagina	24
O tempora, o flores.....	pagina	27
Aan de redactie.....	pagina	30
Oud-Beekvlieters in het nieuws.....	pagina	32
Opleiding en vorming van een katholieke elite.....	pagina	39
Teach what you preach.....	pagina	41
Onderhoudend en toegankelijk boek over bisdom.....	pagina	44
Personalìa.....	pagina	46
Colofon.....	pagina	48

Website Beekvliet: www.gymnasiumbeekvliet.nl

e-mail: beekvliet@gymnasiumbeekvliet.nl

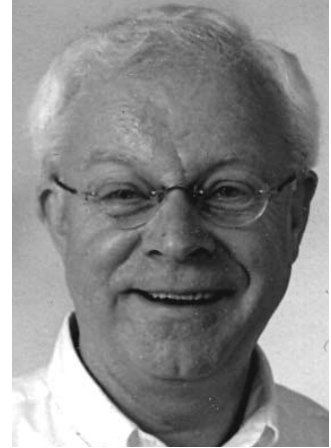
Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon. Bij de aanmelding graag naam en adres vermelden.

Voorwoord

Geachte leden van Nunc Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra,

Het is in het tijdsbestek van een paar generaties gebeurd, dat onderwijsgevend Nederland een bijna totale geslachtsverandering heeft ondergaan. Tot zo'n vijftig jaar geleden was het, zelfs op gemengde scholen, heel gewoon dat "heren" in het onderwijs in de meerderheid waren. Als er al vrouwen voor de klas stonden, dan moesten ze onmiddellijk weer van achter de lessenaar vandaan, wanneer ze zwanger raakten. Deze prehistorische verschijnselen zijn aan mensen van nu bijna niet meer uit te leggen. Snel rukt de laatste jaren, met name in het basisonderwijs, de feminisering op. Sommige pedagogen maken zich bijgevolg grote zorgen, dat met name jongens door het vrouwelijk voorbeeldgedrag een te "soft" en dus eenzijdig rolmodel krijgen voorgeschoteld.

Peter van Overbruggen

Op het Beekvliet van de jaren vijftig en zestig was het nog precies omgekeerd. Vrijwel uitsluitend mannelijke docenten - weliswaar in "jurken" - maakten de dienst uit. Ik kan me slechts één vrouw in het lerarencorps voor de geest halen, een classica.

Vrouwelijke docenten stonden niet voor de klas, maar kwamen vrijwel uitsluitend in onze jeugdige verbeelding voor. Dat er op Beekvliet geen dames, laat staan meisjes in onze directe nabijheid waren - de nonnen telden voor ons in deze categorie niet mee - wil niet zeggen dat zij geen regelmatig onderwerp van gesprek of wilde speculatie waren. Omdat wij vrouwen alleen kenden in de persoon van onze eigen moeders of zussen, moesten we voor andere exemplaren een beroep doen op ons beperkte voorstellingsvermogen, immers niet gevoed door andere concrete voorbeelden onder handbereik of in ons gezichtsveld. Totdat er in de jaren zestig van de vorige eeuw ineens iets veranderde in de masculiene schoolpopulatie van Beekvliet.

We zaten aan het begin van het nieuwe schooljaar in de klas, waar iemand - kijkend naar vreemde wezens - vroeg: "Wat zijn dat daar voor jongens?" "Nou," kreeg hij als antwoord: "Dat zijn meisjes!" En in diezelfde periode lazen we ook al bij Vergilius, dat de vrouw in vele verschijningsvormen voorkomt: *Varium et mutabile semper femina...*

Peter van Overbruggen
redactievoorzitter

Beekvliet houd(t) stroom!

Je zou het kunnen zien als een postuum eerbetoon aan Jan van Wetten: het zingen van het schoollied bij de opening van het schooljaar 2009-2010. Bij mooi weer en aanwezigheid van alle leerjaren werd met vlagvertoon en het zingen van het schoollied het jaar geopend. Anders dan andere jaren, maar wederom met verwijzing naar ons verleden. De aanvoegende wijs werd gezongen (in de les Nederlands zal dit nog een onderwerp van gesprek moeten zijn) maar de aantonende wijs is net zo op zijn plaats.

Afgelopen schooljaar, het eerste volledige jaar van mijn rectoraat, was het hard nodig. Het overlijden van Stef van den Dungen, onze nieuwe eerste klasser, en het overlijden van Jan van Wetten, onze musicus, hakten er flink in. Stef, die als aanstormend talent op school talenten ontwikkelde en zich thuis voelde, kortom die al heel snel in onze missie paste, werd brutaal uit zijn jeugdige leven genomen. Beekvliet heeft de ouders van Stef zo goed mogelijk ondersteund. Een bijzondere herdenking vond plaats in de aula in het bijzijn van de ouders: we beloofden Stef tot en met het examen “mee te nemen”. De slepende ziekte en het overlijden van Jan van Wetten schokte de school voor een tweede maal. Het vakmanschap en de gedrevenheid van Jan gaan we missen. Wat we in ieder geval van hem bewaren is de traditie van het inoefenen van het schoollied op het brugklaskamp. Met een nieuwe begeleiding oefenden we het schoollied en zongen het gezamenlijk: het is nog wat wennen, maar we houden het lied erin!

Afgelopen maand vierden we het 25-jarig jubileum van Mechelien Peters Rit, Marian Smulders, Truus Buuts, Kees Wintermans en Anke van de Vorst. Naast aandacht voor de jubilarissen, vierden we deze dag met een fantastische Efteling-uitstap voor iedereen. Ook hier bleek eens te meer wat een fantastische samenleving Beekvliet vormt: louter lachende gezichten op deze dag, met een welverdiende zon boven aller hoofden. Het vertrek van Yvonne Lommen naar West-Brabant betekende een wervingstraject voor een nieuwe afdelingsleider brugklassen. Met vereende krachten heeft de schoolleiding het afgelopen jaar de brugklas gaande gehouden, de voorlichting op de basisscholen ter hand genomen en de contacten met de basisscholen ververst. Een nuttig, leerzaam jaar. Met ingang van dit nieuwe schooljaar is de schoolleiding weer compleet met een voortvarende en ambitieuze afdelingsleider: Maartje van Dijk. Een belangrijke opdracht voor dit schooljaar is het weer op niveau brengen van de aanmeldingen. Afgelopen twee jaar is het aantal aanmeldingen teruggezakt naar 120 leerlingen. Het oude niveau van 140-150 leerlingen is nog steeds reëel. Daarom is gekozen dit jaar de leerlingen van groep acht al eerder met onze school in contact te brengen via “The

Nico van Rhijn

Beekvliet Experience”. Op drie woensdagmiddagen zijn groep achtleerlingen welkom om kennis te nemen van ons mooie onderwijsaanbod. Ze leren wat er gebeurt bij Grieks, wiskunde en science. Ze maken kennis met lichamelijke opvoeding, muziek, drama en beeldende vorming. Kortom: ze merken wat het betekent om op niveau onderwijs te krijgen. En het is een groot succes! Liefst 145 leerlingen zijn bij deze middagen betrokken, waar we er zo’n 30-40 hadden verwacht. Beekvliet houdt stroom!

Het afgelopen schooljaar is gediscussieerd over de betekenis van ons gymnasium onderwijs: hoe krijgen we leerlingen nog meer uitgedaagd en op maat bediend. De uitkomsten hebben geleid tot een intensief scholingsprogramma dat dit schooljaar van start zal gaan. Leren op niveau, gymnasiumdidactiek, motiveren van leerlingen, onderpresteren herkennen, erkennen en aanpakken. Kortom: er is veel bedrijvigheid op dit terrein, waarbij we voor langere tijd investeren in onze docenten.

Ook zaken als verbreding en begeleiding zijn weer op de agenda geplaatst: het kan altijd beter en aangepast aan de behoeften. Leren is een voortdurend proces van leerlingen en docenten. Hieruit blijkt maar weer eens dat Beekvliet stroom houdt.

Nico van Rhijn, rector

Mevrouw Wessels overleden

In juni 2009 is onze oud-collega Willemien Wessels in Den Bosch overleden. Zij heeft van 1977 tot 1987 op Beekvliet Nederlands gegeven. Het was de tragiek van Willemien dat zij in haar carrière met alles laat was begonnen. Na haar gymnasium heeft ze eerst een tijd zelf de kost verdiend als doktersassistente en analiste. Tijdens haar studie aan de Universiteit van Nijmegen begonnen de revolutionaire onlusten ook in Nijmegen al vaste vorm te krijgen en toen ze op Beekvliet kwam, als opvolgster van de befaamde dr. Harrie Kapteijns, had de Mammoetwet al een einde gemaakt aan het traditionele oude gymnasium, een schooltype dat haar na aan het hart lag. Met haar grote culturele belangstelling kon ze het maar moeilijk verteren dat leerlingen en zelfs volwassenen weinig lazen of zich alleen maar voor techniek interesseerden of toneelstukken maar saai vonden. Ze heeft er zich erg voor ingespannen om haar interesses en kennis over te dragen in haar lessen. Ik heb het daarbij altijd gewaardeerd dat ze die leerlingen die haar in deze belangstellingsgebieden niet konden of wilden volgen nooit veroordeelde, ook niet als ze haar teleurstelden. Zelfs over de meest ongedurige meisjes of de meest a-culturele jongens kon ze meewarig het wijze hoofd schudden, maar ze liet hen nooit vallen. Wij, de volwassenen, kregen er bij tijd en wijlen wel duchtig van langs want Willemien had een mening over veel, zo niet over alles en ze schroomde niet om voor die mening uit te komen. De goede Brabantse gewoonte om uit vriendelijkheid wat om fouten heen te praten was haar ten ene male vreemd. Zij had naast een sterk karakter een zwakke gezondheid die haar ook in de lange post-actieve periode vaak in de steek heeft gelaten, vooral de laatste jaren. De Romeinse dichter Vergilius plaatst in zijn Aeneis in het verblijf der gelukzaligen “quique sui memores alios fecere merendo” (Aeneis VI, 664) “hen, die het als hun verdienste kunnen beschouwen dat anderen zich hen herinneren”. Een dergelijk plaatsje is Willemien Wessels zeker gegund.

*Arnold Wintjes,
Rector Gymnasium Beekvliet i.t.*

Willemien Wessels, getekend door Jan Lurinks

Beekvliet bij de tijd

Tempora Nostra houdt de lezers op de hoogte van het dagelijkse reilen en zeilen op het Beekvliet van nu.

Start nieuwe schooljaar

Het nieuwe schooljaar is begonnen met 715 leerlingen en 8 nieuwe docenten; Maartje van Dijk - brugklascoördinator en docente lichamelijke opvoeding, Paul Joosten - muziek, Hans Muller - natuurkunde, Sabine van Wersch en Johannes Smid - Duits, Idriz Mera - Frans, Jolande Noordzij - economie en Erik Hermans - klassieke talen. Kees Wintermans - levensbeschouwing, heeft aan het begin van het schooljaar zijn bekken gebroken bij een fietstocht. Hij wordt vervangen door Clara Lammers-Lisnet. Ineke Buis, filosofie, kon door ziekte dit schooljaar niet starten. Zij zal per 1 december Beekvliet verlaten. Inmiddels is zij vervangen door Twan van Lierop.

5 jubilarissen

Op 8 oktober werden 5 zilveren jubilarissen, Truus Buuts - aardrijkskunde, Anke van de Vorst - Nederlands, Mechelien Peters Rit - lichamelijke opvoeding, Kees Wintermans - levensbeschouwing en Marianne Smulders - huishoudelijke dienst, in alle vroegte onthaald op een feestelijk ontbijt bij bovenbouwcoördinator Hennie Jansen. Daarna reed een oude schoolbus voor, die het gezelschap naar Beekvliet bracht. Daar werden zij feestelijk onthaald door de leerlingen van de onderbouw en rector van Rhijn. In 13 bussen vertrok "heel Beekvliet" naar de Efteling waar voor leerlingen en docenten een programma naar eigen keuze en een gezamenlijke lunch klaar stonden.

Beekvliet Experience

Op drie woensdagmiddagen kunnen leerlingen van groep 8 samen met een buddy van Beekvliet een leuk en uitdagend lesprogramma volgen. Klassieke talen, science, wiskunde, l.o. en de creatieve vakken geven invulling aan het programma. Beekvliet hoopt zo getalenteerde en gemotiveerde leerlingen uit de regio iets extra's te kunnen bieden. Op de eerste bijeenkomst op 14 oktober waren meer dan 100 potentiële brugklassers aanwezig.

Divers

Olaf van de Berg. Klas 5, is op 27 augustus Nederlands kampioen op de sprint geworden in de leeftijdscategorie 14-15 jaar. Daarnaast haalde hij zilver op de 1500 meter en de 100 meter estafette.

Kees Quinten

De periode van Beekvliet als gijzelaarskamp

Sinds een aantal weken is op zondagavond op tv een nieuwe documentaireserie over de Tweede Wereldoorlog te zien. Nieuw materiaal en nieuwe inzichten maken de serie erg interessant, zowel voor de oorlogs- als de jongere generatie. Dat ook Beekvliet een belangrijke, maar minder positieve betekenis als gijzelaarskamp heeft gehad in die periode, is velen bekend. Zeker zolang er mensen zijn die direct of indirect met het kamp te maken hebben gehad, blijven tastbare herinneringen daaraan interesse oproepen. In deel 3 (Keuzes en Dilemma's) van de NPS-serie "De oorlog" kwam Beekvliet ter sprake. In dit verband willen we aan twee gebeurtenissen we, omdat ze deel uitmaken van de ononderbroken geschiedenis van Beekvliet, in ons blad aandacht besteden.

Gijzelaars in Goirle herdacht (bron: Brabants Dagblad, 17-08-09)

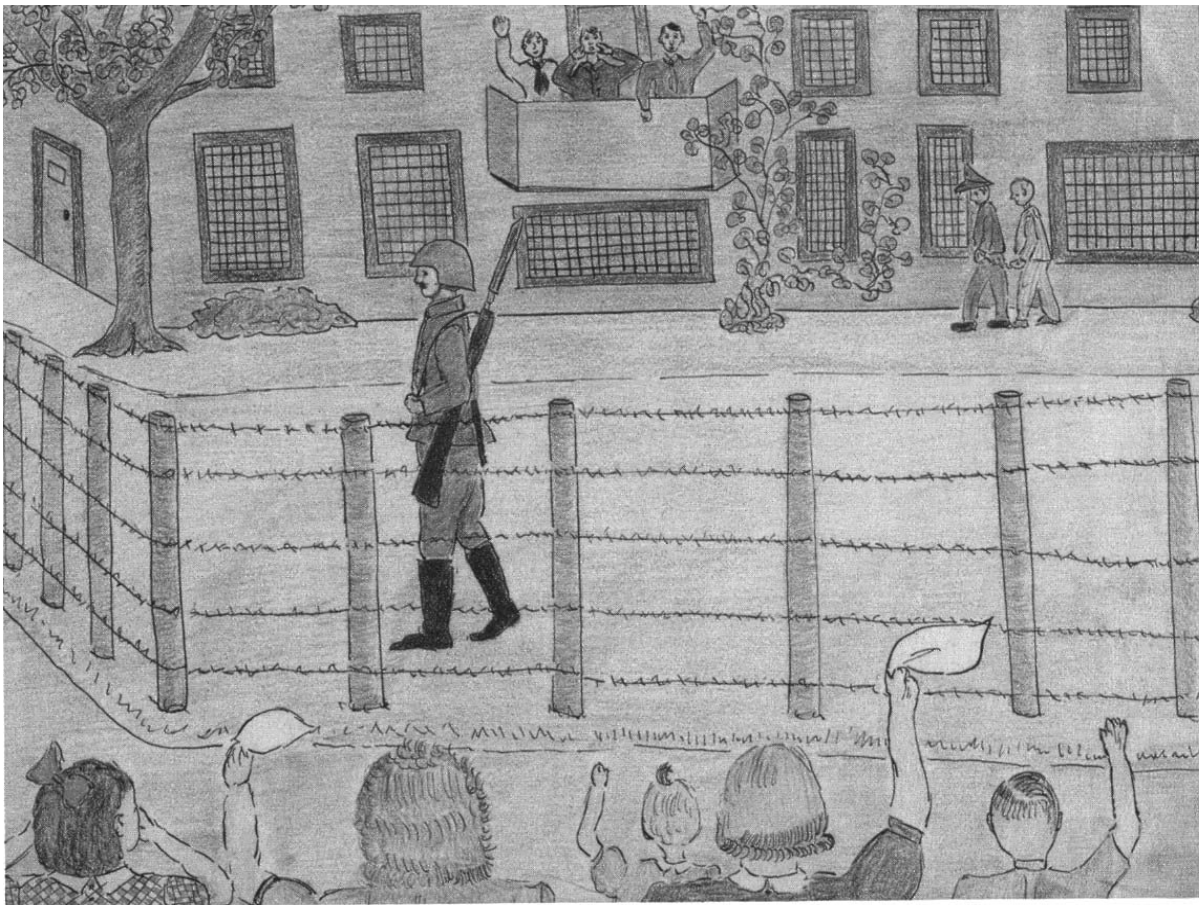
Op de gedenkplaats in de Gorp en Roovert nabij Goirle hebben zaterdag enkele tientallen mensen de gijzelaars van Beekvliet en Haaren herdacht. Aanwezig waren onder meer enkele oud-strijders en de burgemeesters van Goirle en Hilvarenbeek. De herdenking wordt georganiseerd door de stichting Gijzelaars Beekvliet en Haaren.

Niet bang zijn, het gaat voorbij

In september 2009, rond de viering van de bevrijdingsherdenking in Eindhoven, is in het RHCE (Regionaal Historisch centrum Eindhoven) een tentoonstelling geopend en een boek over De Tweede Wereldoorlog gepresenteerd met de titel "Niet bang zijn, het gaat voorbij", gezien en getekend door leerlingen van het St. Catharinalyceum. De oorlog was nog maar net voorbij en lag nog vers in hun geheugen toen Karel Vermeeren, tekenleraar aan het St. Catharinalyceum, zijn leerlingen vroeg om hun herinneringen aan de Tweede Wereldoorlog op papier te zetten. De tekeningen doken weer op toen de nalatenschap van Karel Vermeeren, die in 1982 overleed, aan het RHCE werd overgedragen. Nu, ruim 60 jaar later zijn ruim dertig tekenaars van toen getraceerd.

Herenigd met hun tekening van toen haalden de oud-leerlingen herinneringen op over hun belevenissen tijdens de Tweede Wereldoorlog. Over de toenemende schaarste aan allerhande levensbehoeften zoals voedsel en kleding. Een onuitwisbare indruk maakten de vele bombardementen, de euforie op 18 september 1944 toen de geallieerden Eindhoven bevrijdden en de paniek en ongeloof de dag erna toen de Duitsers nog een keer dood en verderf zaaiden en hun bommen lieten vallen op Eindhoven.

Eén van die "meisjes van Toen" is Atty van der Werff, nu 78 jaar. Zij maakte in de oorlogsjaren als middelbare scholier een tekening van Beekvliet als gijzelaarskamp. Er is een niet te traceren stukje gebouw van Beekvliet te zien met daarvoor prikkeldraad en een Duitse soldaat die wacht loopt. Kennelijk heeft de tekenares behalve haar herinnering aan het bezoek aan Beekvliet ook wat fantasie gebruikt, want het getekende

Atty van der Werf, klas M4c

De tekening van Atty van der Werf

balkonnetje was destijds op Beekvliet niet aanwezig. In een gesprek met haar deelde ze me mee dat de tekening jaren later tot stand kwam en daarbij inderdaad wellicht de situatie anders heeft weergegeven dan het in werkelijkheid was. Hier volgt het verhaal dat zij als toelichting bij de tekening in het boek heeft geschreven.

“Ik heb het gijzelaarskamp in het seminarie Beekvliet bij Sint-Michielsgestel, waar mijn vader van juli 1942 tot april 1943 gevangen heeft gezeten. Tijdens de oorlog woonden we in Tilburg. Mijn vader was hoofdinspecteur bij de Politie in Tilburg, toen hij door de Duitsers werd opgepakt. In Beekvliet werden hoogopgeleide en belangrijke mensen door de Duitsers vastgehouden, zoals de latere minister-president de Quay. Mijn vader en de andere gevangen hadden het er heel goed. Ze hielden elkaar bezig met allerhande activiteiten, gaven elkaar cursussen en discussieerden over de toekomst van het naoorlogse Nederland. Alleen konden ze in geval van een repre-

saillemaatregel elk moment als gijzelaar worden geëxecuteerd. Die angst was altijd aanwezig. Er zijn ook daadwerkelijk mensen geëxecuteerd, loze dreigementen waren het dus beslist niet. We zijn met ons gezin op de fiets vader wel eens gaan opzoeken toen hij in het gijzelaarskamp zat, dat zie je dus op de tekening.

Omdat mijn vader een groot gezin had, is hij op 20 april de verjaardag van Hitler, vervroegd vrijgelaten. Daarna is hij ondergedoken in het dorpje Zeeland, omdat hij vreesde opnieuw te worden gearresteerd. Vooral voor mijn moeder was het een erg zware tijd. Zij moest er in haar eentje voor zorgen dat er eten op de plank kwam voor haar zes kinderen.“

Atty van der Werf

*Bron: Niet bang zijn, het gaat voorbij,
De Tweede Wereldoorlog gezien door kinderoogen
Uitgave RHCE, 2009, druk Valkenstadt*

Peter van Overbruggen

Vijf jubilea op Beekvliet

Niet minder dan vijf personeelsleden werden onlangs op Beekvliet in het zonnetje gezet vanwege hun jubileum. Hun directe (vak-) collega's schreven in het Beekvlietbulletin een voor velen herkenbare schets van de jubilarissen. Natuurlijk willen we hen ook in ons blad feestelijk de ruimte geven. Om zowel de schrijvers als de besprokenen recht te doen, hebben we de teksten in hun geheel opgenomen.

Marianne Smulders

“Is dat al 25 jaar geleden?” roept een collega tegen mij.

Bevestigend knik ik.

Ja, het is 25 jaar geleden dat Marianne hier in dienst trad, en ik schenk mezelf een kop koffie in.

“Maar hoe is zij hier dan begonnen?” is de volgende nieuwsgierige vraag.

Volgens mij werkte Marianne eerst voor een schoonmaakbedrijf op Beekvliet en toen er uren vrijkwamen bij de conciërges, heeft ze gesolliciteerd.

“Dit was dus nog in de tijd dat Sjef Smolders over de conciërges ging?”

Ja, dit was nog voor de oorlog, is mijn opmerking. Ze is hier in het begin voor 2 uur per dag aangenomen en bleef daarnaast in de avonduren de school schoonmaken in dienst van het schoonmaakbedrijf. Toen deze baan uitgebreid werd heeft ze het schoonmaakbedrijf laten varen en is ze voor 4 uur per dag in dienst gekomen.

“Hoogstwaarschijnlijk is zij de meest onopvallende speelster in dit Beekvliet team”, vervolg ik mijn verhaal.

Als je aan ouders zou vragen wie Marianne Smulders is zullen ze als antwoord geven: Wat voor les geeft die of is dat de nieuwe brugklascoördinator?

Het antwoord is moeilijk te omschrijven. Hoe noem je iemand die je zoon of dochter leert hoe ze met elkaar om moeten gaan. Heeft het troosten van een huilend kind een functieomschrijving?

Valt het luisteren naar een leerling binnen een taakomschrijving? Of ben je dan gewoon een goed mens?

Ik denk dat het laatste het geval is Marianne is gewoon een goed mens dat met twee korte pootjes op de grond staat en problemen weet te relativiseren. Een twee turven hoge klagmuur waar leerlingen en collegae hun verhaal kwijt kunnen.

Iemand die onopvallend aanwezig is maar die je mist zodra ze een dag vrij is. Kortom een zeer goed mens.

Intussen is de koffiekamer volgelopen met allerlei onderwijsondersteund personeel.

“Heeft ze ook nog hobby’s?” komt de vraag uit de onderhoudhoek. Het antwoord komt uit de administratieve hoek. Ja, ze doet aan nordic walking.

Wè is dè? klinkt het nu op zijn oud-Brabants.

Skiën zonder ski’s weet de boekenuitleen-mevrouw, maar dan met twee stokken,

Hoezo, valt ze anders om? is de volgende opmerking

Nee, het is wandelen in de natuur met twee wandelstokken zodat je alles beweegt.

Het schijnt ontzettend gezond te zijn, verklaart deze ex stewardess.

“Doet ze de samen met durre mens?” klinkt het weer plat vanuit het onderhoud.

Nee Wil schijnt zich daar niet mee te bemoeien, hij wandelt veel met de hond.

Er valt nu een korte stilte waar sommigen gebruik van maken om hun koffie bij te vullen.

“Musicals”, roept de scheikundig expert, “ze gaat vaak naar musicals met haar dochter en schoondochter”. Klopt, elke keer als ze weer zo’n Van den Ende-productie gezien heeft zit ze vol fantastische verhalen over de kostuums uit Cats of over de verbluffende muziek uit Mamamia.

Ze verteld hier zo smakelijk over dat zelfs ik als non-muzikale vader (volgens mijn dochter) in de verleiding kom om mijn (volgens mij) non-muzikale gezin een keer mee te nemen, naar een door Marianne omschreven spektakel.

Het loopt tegen het einde van de koffiepauze en het ondersteunend personeel vlucht naar zijn of haar werkplek. Misschien moet je nog een keer een stukje over haar schrijven roept de natuurkundige mij na.

Ja, misschien doe ik dat nog wel eens, zucht ik.....

Frank Heesakkers

Who’s afraid of Kees?

“De samenleving lacht om de enigszins wereldvreemde theoreticus. De theoreticus lacht om de intellectuele onmacht van de gemiddelde burger. Wie lacht terecht?” Uit: Plato’s “Politeia”

Kees zou je, met alle respect, een theoreticus kunnen noemen. Een ander persoon dan ondergetekende, maar de liefde voor het vak levensbeschouwing hebben we gemeen. Leerlingen uitdagen, dialoog, tolerantie, respect en multicultureel burgerschap in praktijk brengen, dat is waar Kees in zijn lessen voor staat.

Kees, staande tussen een groep leerlingen, in discussie over een ethisch of ander levensbeschouwelijk probleem, geniet! Zoals Socrates stelt Kees zijn leerlingen lastige vragen om ze tot nadenken te prikkelen Zoals de poster “Who’s afraid of God” , die al sinds jaar en dag in het lokaal levensbeschouwing hangt.

Kees houdt van traditie. Lesmethodes veranderen om het veranderen is hem vreemd. Leuk mag, maar niet ten koste van de inhoud. Al heeft Kees zijn hart niet op de tong liggen, zijn betrokkenheid bij de leerlingen is groot. De vaak door zijn leerlingen heel persoonlijk uitgewerkte levensbeschouwelijke opdrachten kunnen hem diep raken. Kees is iemand met kennis van zaken en niet alleen als het over het vak levensbeschouwing gaat. Hij heeft gevoel voor humor; Engelse humor wel te verstaan. Nog elk jaar vergast hij zijn leerlingen op de speelfilm Monty Python’s Life of Brian. Zijn muzikale talent is alom bekend, al jaren speelt hij als saxofonist bij de Stripe Big Band de sterren van de hemel. Bij feesten, kerstviering, toneel of muziekavond op Beekvliet laat Kees zich graag horen!

Niet alleen vanwege dat muzikale talent, maar ook qua postuur en uiterlijk zou Kees geen slecht figuur slaan in de cast van de musical Jesus Christ Superstar, uiteraard in de hoofdrol. Maar Kees speelt liever een bescheiden rol en voelt zich beter thuis bij de Boeddhistische leefwijze. In het verleden zocht hij regelmatig, al dan niet met leerlingen, de stilte van het klooster, nu volgt hij yogalessen en mediteert.

Toch is er in zijn vrije tijd niet alleen maar aandacht voor het contemplatieve, Kees houdt ook van actie! Hij is een fervent wielrenner. Zowel in de zomer als in de winter, alleen of met anderen. Meestal fietst hij, in wielrennerstaal, en bloc en probeert hij door de wind te boren. Onlangs bleef Kees achter in het peloton hangen en maakte hij een flinke schuiver over de natte kasseien. Voorlopig, even, uitgekoerst!

Menig keer hijst Kees ook de zeilen, al dan niet met een bevriende collega. Als geen ander weet hij wat het betekent tegenwind te hebben. Hij vaart graag zijn eigen koers, maar is ook bereid een ander mee op sleeptouw te nemen. Vijfentwintig jaar geleden heeft Kees op Beekvliet zijn anker laten vallen. Een vertrouwde omgeving, want ooit was hij hier ook leerling.

Door dit jubileum, Kees, ben je, samen met vier andere collega’s, dit schooljaar regelmatig het onderwerp tot discussie. Geniet ervan; je verdient het!

Ik wens je van harte “Vrede met wat was, vreugde met wat is en alle goeds voor de toekomst”.

Marianne Mertens

Truus Buuts

Het eerste beeld dat ik van Truus heb: zittend op een bankje bij de vijver. Veel te vroeg voor haar sollicitatiegesprek natuurlijk. Hoe kom je in hemelsnaam met het openbaar vervoer van Nijmegen in Sint-Michielsgestel? Toen ze in het sollicitatiegesprek door de rector de vraag voorgelegd kreeg: “Ben je van plan met een boek te gaan werken?” wist ze helemaal niet meer waar ze terecht gekomen was. De legendarische Frans Kokx, die werken met een boek zo lang mogelijk uitgesteld had, ging met de VUT. Ik kreeg een volle baan, en er bleven een paar uren over. De school groeide jaarlijks en daarmee het aantal uren. Al 25 jaar met trein en bus: een kwestie van principe, dus niet zeuren.

Dat is het tweede beeld: niet zeuren, schouders eronder. Naast Beekvliet – en vaak ook na een dag op Beekvliet – heeft Truus jarenlang les gegeven op de avondschool in Tilburg. Daar verschoof de leerlingenpopulatie geleidelijk van gemotiveerde tweede kans moeders naar gezakten van de middelbare school die het met zeer wisselende inzet nog maar eens probeerden. In het kader van de BAVO moest er een uur economie komen in klas drie. Arnold had een heel praktische oplossing: “We halen dit uur bij aardrijkskunde weg; jullie blijven het geven en je doet maar net of het economische aardrijkskunde is.” Truus vond het een verschrikking; ze heeft niets met getallen. Gecompliceerde natuurlijke processen uitleggen, dat is haar werk. Laten zien hoe mensen in heel verschillende situaties soms hetzelfde en soms heel verschillend reageren. Ingaan op de actualiteit. Moeilijke materie visueel maken. De hele familie wordt ingeschakeld om eerst materiaal op video en nu op dvd te verzamelen.

Het derde beeld: projecten: In klas 1 het Europaproject, in klas 3 de Leerpil, en in klas 2 al jaren het krantenproject, waarin leerlingen hun kennis van de Derde Wereld omzetten in beelden, die vervolgens dienen als “behang” in ons lokaal 14. Als vervolg op dit krantenproject organiseerde Truus jarenlang een Derde Wereldmarkt in de Aula waarvan de opbrengst ging naar projecten van Alberto, indertijd onze Peruaanse natuurkunde TOA. Momenteel is Truus druk bezig met initiatieven voor het Gammaproject in klas 4 en met Landmeten aan de Nijl in klas 3. Projecten: blijdschap als leerlingen zich van hun beste kant laten zien; teleurstelling als dingen niet lopen zoals gepland, als afspraken niet nagekomen worden, als materiaal niet werkt.

Een kleine sectie heeft nadelen: je staat overal met een paar man voor. Maar een kleine sectie heeft ook voordelen: sectieoverleg in 10 minuten in de kleine of grote pauze of een kwartiertje na de les en voor de bus. We weten wat we aan elkaar hebben, en we zitten meestal op een lijn. Truus, het is fijn om met jou als collega te werken.

Kees Quinten

Anke van de Vorst 25 jaar op Beekvliet

Toen Anke van de Vorst 25 jaar geleden op Beekvliet kwam werken als lerares Nederlands, was ze nog vrijgezel en woonde ze op een kleine flat in Best. Ze was toen al even afgestudeerd aan de Universiteit van Utrecht, met als hoofdvak Moderne Letterkunde, haar eindscriptie behandelde de Vlaamse naturalistische-romanschrijver Cyriel Buysse, aan wie ze, weet ik zeker, met plezier terug denkt.

Die eerste keer Beekvliet ging het om de vervanging van Jos Princée, die toen net zijn ongelijke strijd tegen een hele serie van ziektes begonnen was en die eigenlijk niet te vervangen was, zo onnavolgbaar was hij in zijn manier van lesgeven. Anke van de Vorst was zo verstandig om zichzelf te blijven een haar eigen stijl te ontwikkelen. Aan het einde van dat schooljaar was de vervanging voorbij, Jos kwam terug, en Anke vond een baan in 's-Hertogenbosch aan de Rijksscholengemeenschap, maar haar hart had ze inmiddels verpand aan Beekvliet, al was het maar omdat ze zich op die school in Den Bosch simpelweg niet veilig voelde: een schoolfeest durfde ze niet te bezoeken. Ze zou er overigens ook maar een jaar blijven, want er kwam een baan op Beekvliet vrij en Anke werd gevraagd terug te komen, wat ze met graagte deed.

Sinds die tijd heeft ze zich met hartstocht ingezet voor de school, haar leerlingen en haar collega's. Een kleine greep uit haar bezigheden, naast haar lessen, levert al een hele lijst op die haar verwevenheid met Beekvliet bewijst: ze was al snel brugklasmentrix, zette zich in voor de logistiek van het schooltoneel, was een vaste begeleidster op de Romereis en zorgde na het vertrek van Willemien Wessels voor het vrouwelijk accent in een verder uit mannen bestaande sectie. Ze ging zich bezig houden met de verbreding, de begeleiding van leerlingen die iets meer dan gemiddelde talenten bezaten, ze verdiepte zich in de emotionele intelligentie van leerlingen. Ook persoonlijk ging het haar voor de wind: ze trouwde met classicus Carel Ditvoorst en kreeg een dochter Juliëtte die tot haar grote tevredenheid ook tot de Beekvlietbevolking ging behoren. Natuurlijk waren er ook tegenslagen: een ongelukkige val van de trap bezorgde haar een gecompliceerde enkelbreuk die verschillende operaties tot gevolg had en ervoor zorgde dat ze haar zesde klas niet door het examen kon loodsen, zo'n beetje het ergste wat een leraar kan overkomen. En ook de Romereis behoorde niet meer tot de mogelijkheden.

Maar Anke “herpakte” zich en ging met nieuw elan weer aan de slag: ze is een onmisbare schakel in de uitwisseling met Poolse leerlingen, ze ontwikkelt zich tot scholingsdocent, bekleedt met veel organisatorisch talent het sectievoorzitterschap, is gekozen

mentrix op de bovenbouw, is coach voor haar collega's en vangt hen elk jaar met veel succes op. Het is haar gegund dat ze bij haar zilveren jubileum in het zonnetje wordt gezet en dat haar een feest wordt aangeboden, waar ook dat behoort tot haar kwaliteiten: ze weet hoe een mens plezier moet maken.

*Namens de sectie Nederlands,
Marc Kapteijns
Marc Huijbregts*

Mega Mechelien

Al 25 jaar is Mechelien met hart en ziel verbonden aan Gymnasium Beekvliet. Een feit dat de school niet ongemerkt voorbij mag laten gaan. Bovendien is de aanwezigheid van Mechelien ook niet ongemerkt aan de school voorbij gegaan...

Zij is geboren in Oss waar ze aan het Titus Brandsma Lyceum haar atheneum opleiding volgde. Ze hockeide bij Keep Fit, volleybalde bij Torpedo en tenniste bij TV de Hoef. Alles op mega hoog niveau en met veel fanatisme en enthousiasme. Na de middelbare school ging zij naar de Academie voor Lichamelijke Opvoeding in Tilburg. Haar onderwijscarrière begon aan het Mill Hill College in Goirle. Daarna volgde nog het Maasland College en het Titus Brandsma Lyceum in Oss.

In 1984 kwam er een vacature van 6 uur LO op Beekvliet. Op de valreep moest er nog gevist worden in de “OMO Wachtgeld Vijver” en er waren twee kandidaten die uitgenodigd werden voor een gesprek.

Mechelien keurig in polo en broek(rok) en een wat oudere alternatieve gymdocent, gekleed in een met verf besmeurde houthakkersblouse (kennelijk zat hij midden in een verbouwing). De keuze was niet moeilijk en is ook een zeer goede gebleken. Zij gaf ook nog les aan het Maasland College maar het feit dat zij aan twee scholen werkte, is voor haar nooit een belemmering geweest om aan talloze buitenlesactiviteiten deel te nemen en deze te organiseren. Vanaf 1998 werkte zij fulltime voor Beekvliet en hadden wij haar helemaal voor onszelf.

“Mega Mechelien” is de titel van dit stukje. Daarmee bedoelen wij niet zozeer dat zij regelmatig bij diverse activiteiten met een megafoon te zien is, maar dat zij bij een mega aantal zaken op school betrokken is.

Om maar een aantal voorbeelden te noemen:

Mechelien was de initiatiefneemster en organisator van het zeilkamp in Broek in Waterland. Zij organiseert al jaren het skikamp en gaat mee als begeleidster en als instructrice. Zij is al jarenlang mentor in de onderbouw en zij heeft haar stempel gedrukt op het brugklaskamp. Zij is arbo-coördinator. Zij organiseert op Vrijdagmiddag de buitenschoolse sportactiviteiten.

Zo nu en dan gaat Mechelien ook nog mee op Luxemburgtocht en gaat ze alweer voor het vierde jaar mee op uitwisseling naar Schotland. Wanneer men dan op Beekvliet

iemand zoekt die de Edukans-actie moet organiseren is zij weer de eerste aan wie gedacht wordt. Mechelien is degene die het op zich neemt en alles uit de kast haalt om een mega opbrengst te behalen.

Met veel plezier hebben we bij diverse lustra het programma voor de leerlingen verzorgd in de vorm van sportdagen, workshops en triatlons. Ook hierbij was Mechelien de aanjager en had ze haar spullen altijd perfect in orde.

Ongetwijfeld zijn wij een aantal activiteiten vergeten maar wij weten dat zij het geven van de lessen lichamelijke opvoeding en alles wat daarmee te maken heeft als haar belangrijkste taak op school ziet. Mechelien heeft haar lessen altijd keurig voorbereid en ze geeft ze met veel gedrevenheid, enthousiasme en passie. Zij geniet ervan als de leerlingen met rode wangen en bezweet de kleedkamers opzoeken of als zij er in is geslaagd om bij die ene leerling toch de handstand te laten lukken.

Met de invoering van de basisvorming en de tweede fase is het wederom Mechelien geweest die de veranderingen binnen het vak LO vorm heeft gegeven. Niet door met-een alle vernieuwingen klakkeloos over te nemen, maar door eerst te toetsen of de nieuwe activiteiten wel zinvol en beter zijn dan de dingen die we al doen. Vaak concludeerde ze: “Het is niks nieuws, het zit alleen in een ander jasje!” of “We lopen niet zomaar mee met elke nieuwe hype!”.

Mechelien is sectievoorzitter en denkt over alles en aan alles. Zij kijkt in alle opzichten vooruit. Of het nu het plannen van de sportdag, de sectievergaderingen, de buitenles-activiteiten of van de schooltoernooien is, zij is ons altijd een stapje voor. En dat vinden wij helemaal niet erg. In haar agenda staat altijd een mega ‘TO DO-list’. Toch krijgt ze het elke keer weer voor elkaar deze lijst netjes weg te werken.

Mechelien houdt ook van Brabantse gezelligheid: Bourgondisch, regelmatig samen een pilsje pakken in het bruin café en zo nu en dan samen een etentje. Ze heeft ons besmet met het golfvirus zodat we regelmatig samen een baantje lopen.

Beekvliet mag zich gelukkig prijzen met Mechelien, een harde werker, iemand met hart voor de zaak en voor de leerlingen. Zij is multifunctioneel en breed inzetbaar. Een Mega Beekvlieter!

Mechelien, Wij als sectie willen je het graag een keer laten horen: Je bent een uitstekend docente, een fantastische collega met wie het fijn is om samen te werken en een goede vriendin van ons allemaal. Wij hopen nog jaren van je enthousiasme, je vak-kundigheid en je aanwezigheid te mogen genieten.

Mechelien, je bent MEGA!!!

Sectie lichamelijke opvoeding

"Meester en leerling" ... schilderen, van toen naar nu...

Op 13 september 2009 werd in "De Wandelgangen" van het gemeentehuis van Hilvarenbeek een tentoonstelling geopend met (abstract) werk van de oud-Beekvlieter en musicus Martien van Woerkum.

Muziek en beeldende kunst zijn van jongs af aan zijn passies. Van de muziek maakte hij als dirigent en fluitist zijn beroep. Scholing in tekenen en schilderen ontvangt hij op de Academie voor Schone Kunsten in Ardonk, waar hij zijn finaliteit in 1995 afsluit. In de Petruskerk in Hilvarenbeek werd in 2000 een kruiswegschildering van hem aangebracht.

Bij de presentatie van zijn nieuwe werk was ook Jan Lurinks, de tekenleraar van Martien van destijds, aanwezig in het gezelschap van zijn echtgenote. Martien kreeg een tekening uit de Beekvlietperiode aangeboden, waarmee werd aangetoond dat zijn tekentalent al vroeg gezien werd.

Cees Remmers, pastor te Hilvarenbeek en een goede vriend van Martien hield bij de opening een onderhoudende toespraak, waarin ook zijn eigen Beekvlietervaringen een rol spelen. U treft zijn verhaal hieronder aan.

Off the record deelde Cees mij in een mail ook nog mee: "Op de Kleine Figuur heb ik nooit zitten figuurzagen - onze pa was wagenmaker en wij hadden een grote lintzaag - want ik vond figuurzagen borduren voor jongens. Je hield er een 8 voor gedrag aan over... ik hoorde altijd bij de "rest met een 7"..."

Toespraak van Cees Remmers bij de opening van de expositie

'Why', waarmee Leo (Leo Verheyen speelde bij de opening een stuk op trombone,

Cees Remmers

red.) zijn muziek aan het begin van deze middag ondertitelde, 'why', betekent en dit voor de Tilburgers onder ons geen 'weiland' maar 'waarom', why!. En waarom Martien mij vroeg om zijn expositie te openen, is de vraag, die ik mij stelde. Waarom? Misschien heeft hij gedacht: die Cees opent elke zondagmorgen de viering dan kon ie voor een keer op zondagmiddag ook wel eens mijn expositie openen. Of hij vroeg mij uit mededogen door mij geen kans te bieden naar Willem II - Feyenoord te gaan want Cees heeft door de week al zoveel verdrietige uitvaarten... In ieder geval niet omdat ik goed zou kunnen tekenen of schilde-

De voorzijde van de uitnodiging voor de opening.

ren. Mijn tekenleraar op het klein seminarie heette Johan Heesters, maar wij noemden hem Sikkie, een artistiek uitziend in onze ogen al 'n oud baasje die beter tekenen en schilderen kon dan lesgeven. Soms werd mijn potlood in één tekenles de helft korter omdat mijn favoriete bezigheid was met wat anderen rond de prullenbak staan om de laatste moppen te vertellen en intussen stonden we ons potlood aan te punten. Sikkie werd jaren later opgevolgd door Jan Lurinks, die, toen ik in klas 1 zat, in klas 6 zat. Hij werd geen priester maar in de zestiger de tekenleraar van Martien op datzelfde seminarie. In een map vol tekeningen van oud studenten trof Jan Lurinks een van Martiens eerste producten aan; dit klein schilderijtje waarop de kleuren met elkaar een dansje maken...

Eigenlijk was die Jan Lurinks ('n begaafd schilder

en fluitist) de aangewezen man geweest om deze tentoonstelling van Martien, (begaafd fluitist en schilder), te openen. Maar nu mij die eer te beurt is gevallen vraag ik me niet enkel af waarom maar ook hoe. Hoe moet dat: een expositie openen. Er is geen lint, geen schaar, geen knop waarmee ik alles in het licht kan zetten, geen champagne die ik ergens tegen aan moet gooien en wat nog erger is ik heb geen Maxima aan mijn zijde. Er valt dus niks te doen en dus alleen maar wat te zeggen. Maar wat moet ik dan zeggen? Ik zou wijs kunnen gaan kijken en dan aan u uitleggen dat religie en kunst geen verschillende dingen zijn maar twee kanten zijn van hetzelfde, en dat daarom bijvoorbeeld God wel erg veel aan Bach te danken heeft.

Of ik zou het gezicht van een kunstkenner kunnen trekken en zeggen dat Martien schildert met een coloriet aan klanken en muziek maakt door kleur te geven aan stemmen en stemmingen. Ik zou kunnen zeggen dat wie goed kijkt ziet hoe in veel van zijn werk het vale grijs groen van de Kempen soms verkleurt tot het bijna steenrode van Toscane die dezelfde warme weemoedigheid ademt waarin de stilte schuilt die anderen heimwee noemen....Of ik zou kunnen zeggen dat zijn werk de sporen van zijn jeugd verradt en waarin de lessen meetkunde voortdurend stoeien met de dromen die de muziekles in hem deed ontwaken.....Maar dit soort intellectuele kunstpraat is gewoon 'lulkoek met een strikske erom heen', waar de galeriehouder binnen de grachtengordel misschien nog mee aan kan komen, maar waar hier niemand iets van gelooft. Dit dus en nog veel meer ingewikkelds had ik kunnen zeggen, maar ik vond al moeilijk genoeg wat er te lezen stond op de uitnodiging, dat Martien's werk zich ontwikkelt op twee sporen: Het ene geometrisch compositorisch en het andere

Martien van Woerkom

Jan en Corrie Lurinks tussen de genodigden bij de opening van de expositie

intuïtief improvisatorisch. Ik zou zeggen dat er werk te zien is dat vooral vanuit hart gemaakt is en werk dat vooral gemaakt is vanuit 't hoofd. En aansluitend bij het Why van de trombonespeler zou ik graag Picasso willen citeren (een citaat dat Martien ook heel dierbaar is) "Iedereen (zei Picasso ooit) wil altijd elk schilderij begrijpen; maar waarom toch? Want we houden wij toch ook van bloemen, van de nacht, de sterrenhemel, het zingen van de vogels zonder het te begrijpen?"

Ik zou dus zeggen ga kijken, vraag niet overal waarom, kijk gewoon met de ogen van je hart, maar kijk wel in de goede volgorde: Eerst naar het schilderij, dan pas naar de titel, en als u dan nog niet verrast bent, kijk dan maar naar de prijs.

En tenslotte dit: In een overvolle Amsterdamse tram zaten twee jonge gasten lekker lui en wijdbeens op hun stoeltje toen er bij de volgende halte een dame instapte, hoog opgestoken geblondeerd haar, een luid rammelende halsketting en twee rinkelende oorbellen en door de zonnebank en allerlei potjes verkleurd gezicht en zwart omrande ogen en de botoxlippen fel rood... Toen de overvolle tram optrok en ze met haar hand in de leren lus bijna dreigde te vallen en de jongens moesten lachen zei ze: "Je hoeft niet zo te lachen, je kon beter fatsoenlijk gaan staan voor 'n dame."

Waarop een van de twee zei: "Hoezo?... schilderijen horen te hangen..."

En dat is het antwoord op de vraag waarom deze expositie van Martien's werk: Schilderijen horen te hangen!

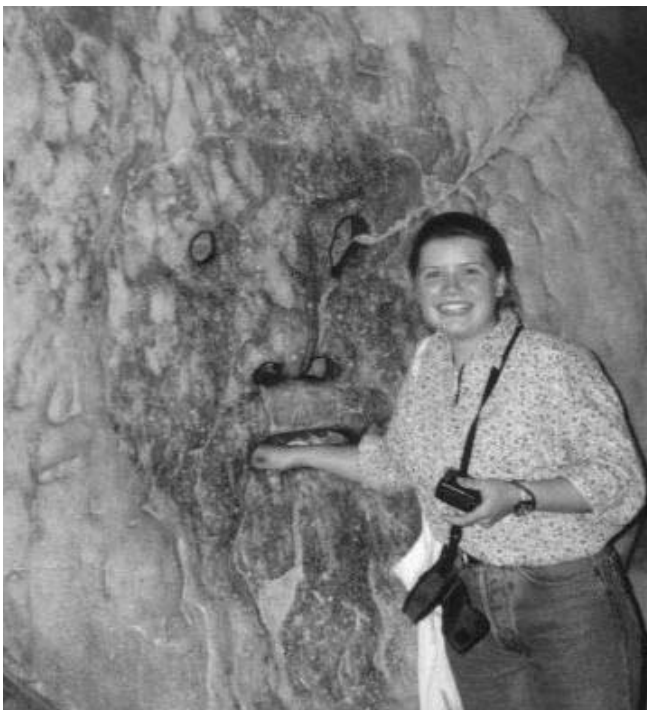
De meeste heb ik al zien staan, op de ezel, of ergens in huis, in de kamer, op zolder, achter de kast... maar schilderijen horen te hangen. En dus deuren en ogen open voor de expositie met werk van Martien van Woerkum, een musicus die schildert of zo u wilt 'n schilder die muziek maakt... want... schilderijen horen te hangen!

Peter van Overbruggen

Leven na Beekvliet

Carola Damen ging na haar Beekvlietdiploma in 1996 studeren in Groningen. Daar haalde ze in 2003 haar bul. Zij vertelt over haar leven na Beekvliet.

In 1990 verliet ik de basisschool in Rosmalen om naar een middelbare school te gaan. De keuze voor Beekvliet was snel gemaakt, mijn broer en zus (Marc en Patricia) zaten ook op Beekvliet en de kleinschaligheid en de laagbouw spraken mij aan. De overgang van de basisschool naar de middelbare school ging voor mij echter niet zonder slag of stoot, ik bleek een slechte leerling te zijn. Met name de talen kostten mij enorm veel moeite. Ondanks vele bijlessen van Harrie Puttiger heb ik het slechts 1x voor elkaar gekregen om een voldoende voor Latijn op mijn rapport te hebben en op een Gymnasium heb je dat vak nu eenmaal nodig. Ik sloeg mij door mijn eindexamen heen door de hele Aeneis uit mijn hoofd te leren (Ik bezing de wapenfeiten van een man die als eerste van de kusten van Troje naar Lavinium kwam, 13 jaar na dato ken ik het nog steeds uit mijn hoofd..). Als ik terugkijk op Beekvliet ben ik nog steeds dankbaar voor de enorme investeringen die vele leraren in mij hebben gedaan. In het bijzonder wil ik hier mevrouw Vervoordeldonk noemen. Ze deden er alles aan om mij op school te kunnen houden en het lukte zelfs om in 6 jaar mijn diploma te halen. Als ik vroegtijdig naar een scholengemeenschap zou zijn gegaan dan was ik, denk ik, al snel op de Havo beland en had ik nooit bereikt wat ik nu heb bereikt. Ik leerde ook al snel goed plannen want ondanks dat ik geen beste leerling was, was ik wel zeer fanatiek met hockey en er moest toch al gauw 3x per week getraind worden voor de

Carola Damen tijdens de Beekvlietreis naar Rome

Zuid-Nederlandse jeugdselecties zelfs vaak in Helmond of Breda en in het weekend speelde ik in de landelijke competitie. Plannen was dus bittere noodzaak. Als ik terug denk aan Beekvliet, denk ik ook aan de vele reisjes. Mijn ouders noemde het wel eens gekscherend een reisbureau. Buiten Luxemburg en Rome, kon je mee op skikamp, zeilkamp, uitwisseling naar Frankrijk etc. Ik kon niet altijd mee omdat ik iedere zomer doorbracht met een taak of een her maar die reislust van mij zit er nog steeds in en ik kijk met veel plezier terug op mijn Beekvliet reizen.

En hoe was het dan na Beekvliet? In 1996 ging ik farmacie studeren in Groningen. Waarom kies je voor een studie in een bepaalde stad? Op de voorlichtingsdagen kreeg ik bij farmacie in Groningen een veel beter gevoel dan bij Utrecht. Bovendien stond ik te trappelen om op kamers te gaan wonen en Groningen is lekker ver. Het werd farmacie omdat het mij een mooie combinatie leek tussen scheikunde en biologie. Tijdens het studeren brak mijn glorie tijd aan, ik bleek een goede student. Eindelijk deed ik wat ik leuk vond en ik fietste door mijn studie heen. Buiten mijn studie was ik fanatiek met, uiteraard, hockeyen, commissies en de studentenvereniging Albertus. Als afstudeerrichting voor mijn doctoraal koos ik Analytische chemie en toxicologie met een subspecialisatie in de bioanalyse. Mijn afstudeeronderzoek verrichtte ik bij het Nederlands Forensisch Instituut in Rijswijk in de Forensische Toxicologie. Toen ik eigenlijk al meer dan klaar was met mijn doctoraal (ik vond alles zo leuk dat ik meer dan 30 studiepunten teveel had) kwam het aanbod om nog een half jaar onderzoek te verrichten en nu in een ziekenhuis in Londen. Ik ging en het was duidelijk, bij het onderzoek doen lag mijn hart. Toch besloot ik ook nog de postdoc tot apotheker te volgen om mijzelf wat meer bagage te geven. In 2003 studeerde ik af en kwam ik terecht bij de apotheek van het Erasmus MC in Rotterdam. Ondanks dat ik er veel leerde en een aanbod kreeg om de opleiding tot ziekenhuisapotheker te volgen, miste ik het onderzoek. Na bijna 2 jaar besloot ik te vertrekken om promotieonderzoek te gaan doen bij het laboratorium van de apotheek van het Slotervaartziekenhuis en het Nederlands Kanker Instituut in Amsterdam. Mijn onderzoek richtte zich op het ontwikkelen van analyse methoden om nieuwe anti-kankermiddelen in biologisch materiaal van patiënten te kunnen meten. Hierbij heb ik voornamelijk gebruik gemaakt van massaspectrometrie. Het eerste gedeelte van mijn proefschrift richt zich op een groep geneesmiddelen die al lang op de markt is; de vinca-alkaloiden. Een van deze middelen (vincristine) wordt veelvuldig toegepast bij kinderen. Voor kinderen met een normale lengte en gewicht is de optimale therapie duidelijk in beeld gebracht. Samen met een kinderarts heb ik echter onderzoek gedaan naar sterk ondervoede kinderen in Malawi die, buiten hun ondervoeding, zich vaak zeer laat presenteren met hele grote tumoren. Met die arts hebben we onderzocht met wat voor dosering we deze kinderen het beste kunnen behandelen. Omdat het regelmatig afnemen van buisjes bloed bij kinderen lastig kan zijn, heb ik mij gericht op andere monstername technieken. Zo kunnen we nu met een simpele vingerprik monsters nemen en op een

filterkaartje aanbrengen (net als een hiel-prik bij een baby) en hierin de geneesmiddelen bepalen. Dit is een enorme meerwaarde voor dit soort onderzoek, zeker ook omdat de monsters op de kaartjes maanden stabiel zijn bij hoge temperatuur wat in een gelimiteerde setting als Malawi erg praktisch is. De uitkomst van dit onderzoek is ook wel degelijk dat we dit soort sterk ondervoede patiënten met een lagere dosering moeten behandelen dan westerse goed gevoede kinderen. Het 2e deel van mijn proefschrift richtte zich op de analyse van monoclonale antilichamen. Dit is een relatief nieuwe groep geneesmid-

Carola Damen anno 2009

delen die zeer specifiek op de kankercellen aangrijpen. Het zijn geen chemische middelen maar grote eiwitstructuren en ik heb mij in het lab bezig gehouden met analyse technieken voor deze middelen. Samen met een onderzoeker die zich meer met de klinische studies bezig hield, probeerden we de therapie met het zeer dure middel Herceptin (gebruikt voor borstkanker) verder te optimaliseren. De klinische studies van dit onderzoek lopen zijn nog bezig. Afgelopen juli ben ik gepromoveerd, namens Beekvliet was Sjef Smolders daarbij aanwezig, iets dat ik zeer gewaardeerd heb. Na mijn promotie ben ik eerst 3,5 maanden op een klein wereldreisje geweest naar IJsland, Canada, de VS en Suriname en sinds 2 weken ben ik werkzaam bij Teva Pharmachemie, een grote farmaceutische industrie (wereldwijd 38000 werknemers) waarbij ik in Haarlem werk uiteraard weer op het laboratorium. Mijn functie daar is nieuw dus ik hoop er mijn eigen draai aan te kunnen geven. Ondanks dat ik nu wat commerciëler zal moeten denken, hoop ik nog steeds veel onderzoek te kunnen verrichten.

Via hyves en facebook heb ik weer wat oud-Beekvlieters uit mijn jaar teruggevonden en het is leuk te horen waar iedereen terecht gekomen is. Mochten mensen met mij in contact willen komen dan staan mijn contactgegevens hieronder.

Carola Damen

e-mail: c.w.n.damen@vodafonevast.nl

<http://carool31.hyves.nl>

<http://www.facebook.com/home.php?#/c.w.n.damen?ref=name>

LinkedIn: zoek op Carola Damen

Kerstmis 2005

Een gedicht van Bregje Vermeer (2009) uit het Kariljon van december 2005.

Eigen gedachten vervaagd
Door dagelijkse dingen
Ik zit in een trein
Die niet stopt

Maar met kerst
Kom ik tot rust
De trein vermindert vaart
Even stap ik uit

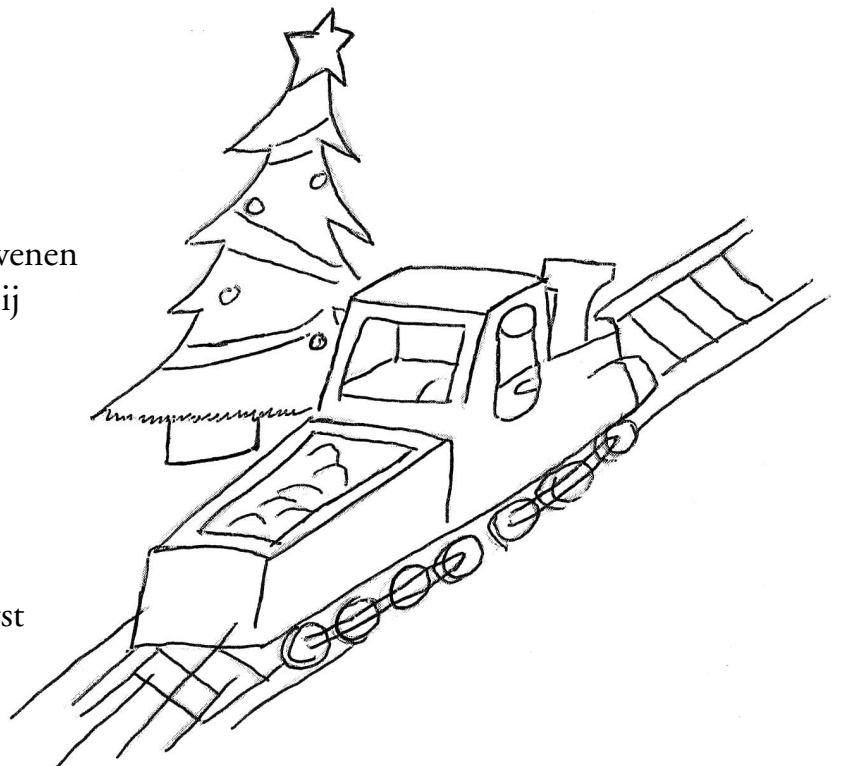
Ik kijk om me heen
En zie de wereld anders
Vol liefde en vrede
Zoals het zijn moet

Alleen met kerst
Daarna de trein weer in
Snel komt hij op gang
Alles is bij het oude

De schoonheid van de rust is verdwenen
Het landschap schiet aan me voorbij
De dagen worden lichter
De trein blijft rijden

De herinneringen aan kerst
Houden me sterk
Mijn leven gaat door
Terwijl ik wacht op een nieuwe kerst

Bregje Vermeer, 3A

Illustratie uit het Kariljon december 2005 behorende bij het gedicht, getekend door Wouter van Uden (6e klas Beekvliet)

Bregje Vermeer 2009

Bladerend door de kersteditie van het schoolblad *Kariljon* uit december 2005 stuitte ik op bovenstaande gedicht van Bregje. Al lezende, was ik even sprakeloos. Wat zou deze tiener toch bewogen hebben om dit gedicht te schrijven? Een jachtig leven leidt bijna iedereen tegenwoordig in onze hectische maatschappij. Bovendien zouden jonge tieners zich toch eigenlijk vooral met school, uitgaan en compoweken bezig moeten houden. Waarom schrijf je dan in de derde klas van Beekvliet zo'n pakkend gedicht? En dus besloot ik hiernaar maar eens te informeren bij de kersverse oud-Beekvlietster.

Na haar eindexamen in mei van dit jaar is Bregje Bestuurs- en Organisationswetenschap gaan studeren aan de Universiteit van Utrecht. Tot nu toe heeft ze het daar absoluut naar haar zin. "Zowel de studie als het studentenleven bevalt me uitstekend", vertelt ze. "Ik was echt toe aan nieuwe uitdagingen."

Waarom heb je dit gedicht geschreven?

In dichten kan ik, vooral als ik het moeilijk heb, goed mijn emoties kwijt. Dit gedicht heb ik geschreven aan het einde van 2005, dat is voor mij een moeilijk jaar geweest. Een hele goede vriend van mijn vader overleed en ik heb in dat jaar een opa en oma verloren. Zo rond de kerst kon ik even stilstaan bij alles wat er dat jaar gebeurd was.

De vergelijking dat je leven als een "sneltrain" voorbij gaat, maar met Kerstmis even stilstaat, komt nadrukkelijk naar voren in je gedicht.

In dat jaar is mijn leven inderdaad als een "sneltrain" voorbij gegaan. Alle overlijdens volgden op elkaar en ik kreeg amper tijd om ze stuk voor stuk te verwerken. Maar vlak voor de kerst was alles voorbij en kreeg ik de tijd om me te realiseren wat er dat jaar allemaal gebeurd was. Ik putte hoop en troost uit de gedachte dat er een nieuw jaar zat aan te komen. Stiekem wilde ik ook snel verder gaan, want stilstaan bij alle nare gebeurtenissen gaf me niet bepaald een goed gevoel. Toch heb ik gemerkt, een jaar later, dat steeds maar doorgaan geen zin heeft. Alleen de periode van kerst bij alle narigheid stil te staan, was veel te kort.

Kijk je altijd uit naar Kerstmis?

Kerst is voor mij automatisch een fijne familie-aangelegenheid. Mijn familie is niet zo groot en het voelt goed om met de mensen met wie je natuurlijk verbonden bent nog eens stil te staan bij het afgelopen jaar. Je staat stil bij alle verdrietige gebeurtenissen,

maar het liefst haal je ook alle mooie herinneringen op. Het is een periode van samen zijn, warmte en begrip en respect voor elkaar.

Wat betekende Kerstmis 2005 voor je? En wat betekent Kerstmis 2009 voor je?

Kerst 2005 is helaas een sombere kerst geweest door alle overlijdens. Toch heb ik van die periode heel veel geleerd en dat heeft me wel gemaakt tot wie ik nu ben.

Carpe Diem!

Kerst 2009 is ook weer een nieuwe fase in mijn leven. Ik ben doordat ik nu op mezelf woon veel minder vaak thuis. Misschien dat kerst daarom dit jaar wel extra speciaal is om bij mijn familie te zijn!

Waar vier je dit jaar Kerstmis?

Dit jaar denk ik kerst weer te vieren met mijn familie, maar door de nieuwe fase in mijn leven met studeren en op mezelf wonen zou het best kunnen dat ik ook een avond in Utrecht ben.

En over 10 jaar, denk je?

Over 10 jaar hoop ik tijdens de kerst nog steeds bij mijn familie langs te kunnen gaan en met iedereen die me dierbaar is weer een mooi einde van het jaar te kunnen inluiden.

Met dank aan Bregje Vermeer (2009)

Mirjan Boot-de Werd

O Tempora O Flores (3)

De redactie beschikt sinds jaren over een verzameling zogeheten mosboekjes in bruikleen. Via Gerard Avontuur hebben we ook het mosboekje van "Flora" (de tuinclub van Beekvliet) uit de jaren 1954-1959 ontvangen. Ter afwisseling met onze andere serie O Tempora O Mores volgt nu de derde en voorlaatste bloemlezing uit de flora-mosboekjes.

Mosboek van "Flora" van 4 maart 1956 tot 23 augustus 1956

Feest van Dorus: 25-jarig jubileum

Op 1 maart 1956 was Dorus 25 jaar als tuinman in dienst van het seminarie. Dit moest gevierd worden. Men besloot op 4 mrt in de aula van de Duitse Bouw dit gedenkwaardige feit te vieren. Met medewerking van de gehele flora werd de aula omgeschapen in een gezellige zaal. Om half acht, direct na de studie maakten de flora-leden hun opwachting om Dorus te verwelkomen. Daar onze voorzitter nog steeds schitterde door afwezigheid, hij was nl. nog altijd ziek, werd Dorus namens de gehele flora en flos toegesproken door de secretaris. In een paar woorden schilderde hij Dorus zijn bijdragen aan het prettige verloop van het seminarielevens, waarna hij de hoop uitsprak dat hij nog vele jaren deze taak zou mogen vervullen en waarbij hij hem tevens dankte voor het onderricht dat wij onder zijn leiding kregen wat de bloemen betreft. Ter ondersteuning van zijn dank bood hij de jubilaris namens de flos en flora een cadeau aan. Hierna werd op verzoek van onze geestelijke adviseur hem het woord gelaten en toen zagen we in een levendig beeld het werk dat Dorus in al die jaren heeft gedaan. Onze geestelijke adviseur schilderde ons namelijk het plantsoen bij de Duitse Bouw, de prachtige sportvelden e.a. Ook bracht hij nog een punt ter sprake dat de secretaris vergeten was, nml. Dat Dorus uitmuntte in het mestte (sic! Red.) van varkens, iets waar wij het allemaal overeens zijn. Na de jubilaris nogmaals namens de gehele flos en flora bedankt te hebben, ging men op zijn verzoek over tot het rondbrengen van koffie en chocoladebollen. Slecht liep het af met de suikerpot die onder luid gerinkel zijn leven liet. (...) Onder toneelnummertjes, zang en pianospel ging de avond voorbij en het was zo 9 uur, tijd om op te houden. De secretaris dankte Dorus voor zijn verrassingen die hij met gulle hand geschonken had. (...).

Zomertrimester 1956

Leden die wegens te drukke werkzaamheden de flos en flora verlieten
P. Vogels, A. v. Dal, J. Hamers, A. Donkers, Jo van 't Hooft, P. Boekholt.

Nieuwe leden:

G. Friezen, F. Teunissen, T. Verschuren, W. Senders, P. v. Liempt, R. v. Etten

24 juni 1956 Viering van Dorus' zilveren bruiloft
25 juni: de eigenlijke dag van zijn zilveren bruiloft
22 juli 1956 Jaarvergadering Flora, flos en kosterij

24 juni: (...) In het begin sprak onze voorzitter Adr. Van Asten een woord van hulde aan onze jubilaris waarna hij het woord gaf aan onze geestelijk directeur en adviseur dhr. Witlox. (...) Als dank schonk de jubilaris ons elk een doosje cigarettens, waarvoor wij hem dankten met een "lang zal hij leven", zodat het hele klooster ervan daverde.
22 juli. Weer stonden wij bij de sacristie te wachten om in het klooster toegelaten te worden en om daar afscheid te houden van de scheidende leden onzer club en om de belangrijkste gebeurtenissen van het jaar nog eens te beschouwen. (...) Hij (onze geestelijk adviseur, red.) sprak ook een woord van dank aan alle leden, die ons gingen verlaten. Hij hoopte dat de leden die naar Ypelaar en Heeze (?) gingen, daar een flora zouden oprichten.

P. v. Bragt, secretaris

1956 - 1957

4 oktober Wij krijgen een pony als geschenk. Hij ziet er mollig uit. Na door de smid en door Dorus bijgewerkt te zijn, ziet hij er prachtig uit.

2 dec. St. Nicolaasviering ten huize der zusters.

(...) Nu komen de eerwaarde zusters met snelle tred met worstenbroodjes binnen en ook nu laten de Syntaxianen en Grammaticanen zich van de beste zijde zien, vooral Jac Geboers. Hij verorberde de meeste worstenbroodjes, zes in getal. Gelukkig kon hij ertegen en bleef alles rustig lopen. (...) Onder het eten van beschuit met kaas kwamen voorwaar onze 2 onderdanige zusters binnen met een grote plank en o jee, wat zagen wij erop liggen "Flora in boterletters". (...)

13 dec. Eindelijk was voor ons de geluksdag aangebroken, voor Floris misschien de ongeluksdag, want de nieuwe wagen was er dan. Nu wordt hij dunner en dunner en niet dikker en dikker. De floraleden waren in hun sas. Floris werd ingespannen en wij maakten de eerste rit rond het seminarie. Onze geestelijk adviseur kon er niet over uit dat hij zo goed trok. Hij riep telkens en telkens weer: "Wat trekt dat beestke toch goed." Na het ritje werd onze wagen geschilderd. (...)

29 jan. Vandaag zwaaiden Gerard Friezen en Adri v/d Zwaan als leden af.

30 jan. Vandaag wendde Tonny Verschure als lid ons de rug toe.

31 jan. Vandaag trad Jan v. Hoof als lid af en werd Kees Vermelis als nieuw lid aangenomen.

16 maart: Kees Maas op 't kerkhof als nieuw lid aangenomen.

(...)

14 mei: de pony nam weer eens de beentjes en snelde naar het dorp waar ze hem weer gevangen hebben.

21 mei: de pony komt ook eens op de planken, hij was tot figurant gemaakt.

29 mei: Vanmorgen om kwart voor negen bereikt ons het bericht dat onze geestelijk adviseur tot pastoor is benoemd. We kunnen niet meer studeren, wat we dan ook niet meer doen. (...)

Hij zal hier een leemte achterlaten, zowel op geestelijk als op stoffelijk gebied (denk maar eens aan al de meubels die van hem zijn).

(...)

18 juni: onze nieuwe adviseur (Dhr. Bluysen, red.) is in werking getreden, maar ja hij had zijn zondagse toog aan, dus van hem was nog niet veel te verwachten.

20 juni: Gelukkig vandaag zagen we hem verschijnen in 'n oude toog. Zoiets stond ons beter aan. Laten we hopen dat onder zijn leiding de flora mag bloeien en honderdvoudig vrucht voortbrengen.

23 juli: afscheidskoffie en gebak voor de scheidende leden. De secretaris trachtte de notulen voor te lezen en waagde 'n poging onvoorbereid te spechen, wat hem niet goed meeviel.

2 aug.: Flora was deze dag in groten getale tegenwoordig op het seminarie waar gewerkt moest worden, maar helaas was het te warm en dientengevolge is er niet veel gedaan.

22 aug. Vandaag weer floradag. (...) 's Avonds zijn we met 9 floraleden + Mhr. Bluysen bij J. v.d. Laar op de koffie geweest. Uit naam van heel de flora wil ik je nogmaals danken Johan voor 't eten. Nauwelijks hadden we het eten door 't keel (sic! Red.) of we stapten weer op de fietsen om ons in beweging te zetten naar 't huis van Walter Sanders, waar ons nachtelijk verblijf zou zijn. 's Avonds veel plezier gehad met de zusje van Walter. Onze nachtrust is maar van korte duur geweest.

23 aug. Na ons gewassen te hebben en naar de kerk te zijn geweest (...) zetten we ons in beweging naar Pastoor Witlox. We werden hartelijk ontvangen. (...)

Namens uw twee afgerukte leden dank ik Mhr. Bluysen en alle medewerkers voor de prettige samenwerking. (...)

Tot weerziens in Haaren!

Biemans

Aan de redactie

Onlangs kwam er bij de redactie van Tempora Nostra een brief binnen van Jos. Biemans. We publiceren deze brief (met zijn toestemming) in zijn geheel. Wellicht dat onder de lezers personen zijn die hem kan helpen met het traceren van de namen van "Flora". (zie foto)

Aan de redactie van Meminisse iuvat Tempora Nostra

Bij de vakantieschoonmaak kreeg ik de gezellige uitgaven van de 20e jaargang nog eens onder ogen. Ineens werd mijn aandacht gevestigd op het artikel O tempora, o flores in de uitgaven van september en december 2008. De ondertitel Mosboek van "Flora" 1955 riep bij mij herinneringen op. Ik had het voorrecht in het jaar 1955 foem¹⁾ te mogen zijn op het klein seminarie en als "opperkoster" was ik ook nauw verbonden met "Flora". Ik las het verslag van de Herfstvergadering 28 november 1954, in nummer 2 van de 20e jaargang, gevolgd door de aanvulling in nummer 3: Mosboek van "Flora" december 1954-december 1955. In het eerste verslag is sprake

Foto Floragroep 1954-1955

*Voorste rij, gehurkt v.l.n.r.: ? 2. Piet van Bragt 3. Adriaan van Asten (?) 4. ? 5. ? 6. ? 7. ?
Middelste rij v.l.n.r.: Harrie de Groof 2. ? 3. ? 4. Wim van Dijk
Bovenste rij, volledig staande v.l.n.r.: 1. Harrie Verhoeven (?) 2. ? 3. ? 4. ? 5. ? 6. Gerard
Sonnemans 7. Wim Donders 8. Jan Raaymakers 9. Geestelijk directeur G. Witlox 10. Jos
Biemans 11. ? 12. Jan van de Sande 13. ?*

van “ondergetekende (J. Biemans)”. De aanvulling in nummer 3 geeft als naam van de auteur Johan Biemans, gegeven te Maarheeze, 3 aug 1955.

Ofschoon ik me van de genoemde geschriften niets meer kan herinneren, neem ik toch aan dat ik de schrijver van de aanhef in de mosboekjes ben. Ik herken de stijl van het geschrevene. Dit komt overeen met een ander geschrift, waarin ik verslag doe van het wedervaren op onze patrie²⁾ in ons slotjaar op Beekvliet en de beginjaren op het Groot Seminarie. Vergelijking van het handschrift zou uitsluitsel kunnen geven. Bovendien kom ik uit Maarheeze en er is me geen andere priesterstudent met de naam J. Biemans uit die tijd en die plaats bekend.

Kort vóór mijn aantreden op het klein seminarie zou er een Joris Biemans op Beekvliet zijn geweest, afkomstig uit Lieshout. Maar in mijn beginjaren was deze al verdwenen. Of Johan Biemans, de bekende heemkundige en kenner en spreker van Brabants Dialect uit Bergeijk op Beekvliet heeft gezeten, is mij onbekend. Maar hij zou zeker niet met mijn veren willen gaan strijken, want de zijne tel ik als veel kleurrijker. Zelf heb ik ook een fotootje van de begingroep van “Flora”. Ik zou het fijn vinden de lijst met bijbehorende namen, waarvan sprake is, van iemand te mogen ontvangen. Ik heb de foto op een samenkomst van cours 1961³⁾ laten passeren, maar toen kwamen met het opsporen van de bijbehorende namen maar tot ongeveer de helft van de geportretteerden. Het was voor mij een aparte ervaring zo onverwacht geconfronteerd te worden met een tekst uit mijn jeugdijaren, als tenminste waar is, wat ik zo sterk vermoed.

Met hartelijke groet: Jos. Biemans
Veghel

(adres en telefoonnummer bij de redactie van Tempora Nostra)

Noten:

- 1) foem is afgeleid van Fumare (roken) en is - vanwege de bemoeienis met de wierook - een naam voor de koster.*
- 2) patrie is een wekelijkse bijeenkomst (met drank) van een groep studenten uit de hoogste klassen (voormalige Duitse bouw) op een van de kamers van de studenten.*
- 3) cours 1961: het jaar van de priesterwijding van de klasgenoten (cours) van Jos Biemans*

Oud-Beekvlieters in het nieuws

Regelmatig komen de redactieleden van Tempora Nostra oud-Beekvlieters tegen in persberichten of we krijgen er melding over, uit kranten, tijdschriften, boekbesprekingen, enzovoort. De redactie beoordeelt per situatie welke informatie uit de desbetreffende publicatie kan worden geplaatst. Wat de relatie met Beekvliet is, daarover kan de lezer, voorzover die bekend is met de besproken persoon en zijn of haar gedachtegoed, zelf oordelen.

De negentienjarige en dus redelijk verse oud-leerling Twan Burg begint als topschaker met HMC Halder Den Bosch aan een nieuw seizoen in de Meesterklasse, het hoogste niveau in Europa. In het Brabants Dagblad van 24-09-09 werd hij uitgebreid beschreven.

Burg wil dat coole van GM-titel

Rekenen, dat kan ie wel, de student econometrie aan de Universiteit van Tilburg. En da's handig voor een schaker. (...) Schijndelnaar Twan Burg maakt dan ook flinke stappen vooruit. Individueel, zoals hij deze zomer aantoonde in diverse toernooien in heel Europa (...) Hij is nog maar negentien geworden. Zo jong als zijn foto's op de websites van wereldschaakbond FIDE en Wikipedia, waar hij als pakweg 10-jarige staat afgebeeld, is ie niet meer. Dat jochie dat op zijn zevende van zijn vader leerde schaken, won diverse nationale jeugdtitels. En sloeg op de basisschool een jaartje over. Vandaar dat ie nu reeds, op negentien jaar en een paar maanden, al derdejaars is aan de UvT. Als het meezit is ie rond z'n 21ste verjaardag afgestudeerd. (...) Tot dusver kan hij zijn studie goed combineren met schaken. "Misschien dat ik zonder schaken wel iets hogere cijfers zou kunnen halen, maar dat is niet zo erg. Ik heb nog niets gemist. Ja, het schaken gaat natuurlijk ook minder door mijn studie. Soms is het wel moeilijk om, als je thuiskomt en al moe bent van het denken, nog eens te gaan trainen. Maar je wordt vooral beter door partijen en toernooien te spelen." (...)

Bron: Brabants Dagblad 24-09-2009, door Chris Klaassens

Gert Kwekkeboom is, zoals hij het zelf zegt "een druk mannetje, dat zich bezighoudt zijn architectuurstudie, scouting en (tot voor kort) actieve muziekbeoefening in een band. In het regionale blad De Uitstraling (met een groot verspreidingsgebied Midden-Brabant) werd Gert geïnterviewd voor de Oisterwijkse editie.

Gert Kwekkeboom: een bouwer met oog voor kunst

Gert (24 jaar) is geboren en getogen in de Pieter Breughelstraat, een van de meest kunstzinnige straten van Oisterwijk. (...) In Sint-Michielsgestel voltooide hij het gymnasium met klassieke talen en exacte vakken. Nu is hij bezig met het afronden van

zijn studie bouwkunde, richting architectuur, aan de Technische Universiteit te Eindhoven. En verder is hij geselecteerd om een kunstwerk te maken voor de wijk “De Bunders”, in het kader van het project “KunstwerkT”. Gert Kwekkeboom vertelt over de zaken die hem bewegen.

Architectuur

Als kind vond Gert het geweldig om door de “brandgangetjes” tussen de straten in de Bunders te rennen, met stapels zand en stenen te spelen en te “bouwen”, met blokken, zandstenen, etcetera. (...) “Het was toen eigenlijk al duidelijk, maar pas vele jaren later koos ik voor de studie bouwkunde.” (...) Het afstudeerproject van Gert is heel stedelijk, metropolitaan. Daarin staat de vraag centraal, hoe je zoveel mogelijk mensen in een stad kunt laten wonen op een prettige manier. (...) Naast dit afstudeerproject neemt Gert als ontwerper deel aan een verbouwing van een industrieel pand tot woning in Zaandam, en enkele projecten op eigen initiatief met collega-studenten.

Gert Kwekkeboom

Fotografie: Fred van Laarhoven

Kunst

(...) Naar de selectiecommissie van het project “KunstwerkT” heeft Gert een motivatiebrief gestuurd met iets van zijn werk uit de projecten die hij al gedaan had die op de grens lagen tussen architectuur en kunst in de openbare ruimte. Op basis daarvan is hij geselecteerd (...) “Wat het gaat worden, weet ik nog helemaal niet, maar ik maak architectonische kunstwerken of kunstwerken met architectonische elementen waar mensen in- of doorheen kunnen kijken of waarop mensen op of in kunnen.” (...)

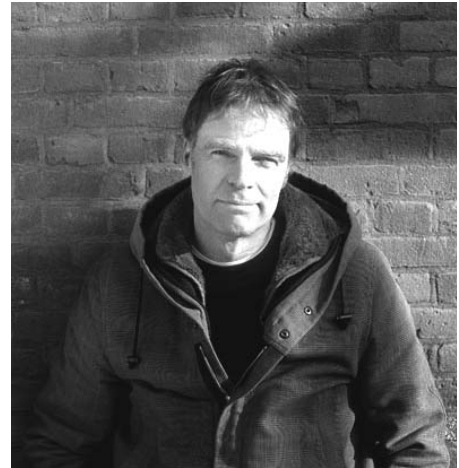
Bron: De Uitstraling, week 26-2009, door Adrienne Gerbecks

Het afgelopen jaar is Winy Maas regelmatig in het nieuws geweest. In onze vorige uitgave maakten we er ook al melding van. Voor zijn geboortedorp ontwierp hij een glazen boerderij. Reden voor een groot artikel in het Brabants Dagblad, waaruit we - vanwege de couleur locale - met name de betrokkenheid met Schijndel belichten.

“Heel Brabant is sinds de oorlog verziekt”

(...) Zijn bevlogenheid leverde hem de aandacht op van Nicolas Sarkozy. De Franse

president vroeg hem en negen andere vooraanstaande architecten mee te denken over de ontwikkeling en vernieuwing van Parijs. (...) Maas mag dan wel een gevierd architect zijn in het buitenland, in zijn geboortedorp lijkt hij zich nog te moeten bewijzen. Een theater naar zijn ontwerp dat zakenman Hans Brus aan Schijndel wilde schenken haalde het niet. En de ideeënstroom die Maas leverde voor de Markt in het dorp stuit behalve op bewondering op weerstand. Misschien is Maas wel te groot voor ons dorp, lijkt de gedachte. (...) Hij is van zijn geboortedorp blijven houden en wil er graag iets voor doen. (...) “Het landschap is er mooi, vooral aan de oostkant.

Winny Maas

En de populieren mogen dan de lelijke eendjes van ons bos zijn, ik vind ze prachtig. Schijndel is een vreselijk lelijk dorp met leuke mensen en heel veel kroegen. Het zal nooit de schoonheidsprijs krijgen met die aangeplakte wijken, industrieterreinen en randweg.” (...) De Markt in Schijndel is volgens Maas een veel te groot en lelijk plein. Bij het bombardement in 1944 verdwenen de laatste boerderijen van de Markt. Wat ervoor terugkwam was tamelijk saaie wederopbouwarchitectuur. (...) Maas spuide een aantal ideeën over hoe de Markt aangepakt zou kunnen worden. Hij bedacht onder meer een toren en zwevende woningen op palen met daaronder plaats voor een markthal. (...) Maas’ idee voor een gebouw geïnspireerd op de vorm van een langgevelboerderij viel in betere aarde, al roept dat ook discussie op. Hij ziet er een eerbetoon in aan de oude boerderijen in de omgeving. Zo’n in glas uitgevoerde boerderij is een mooi symbool voor een dorp dat zijn boerderijen ziet vervagen tot villa’s, denkt hij. (...) “Teruggrijpen op vroegere vormen doodt de fantasie. Met mijn ontwerp wil ik iets toevoegen aan de geschiedenis.“

Bron: Brabants Dagblad, 20-06-2009, door Mieske van Eck

Architectuur van een oud-Beekvlieter in Utrecht

Een meerderheid van 662 bewoners uit Leidsche Rijn koos ‘Observatorium’ van Lucas Lenglet als mooiste ontwerp voor de speeltuin in de Binnenhof van het Leidsche Rijn Park. Op deze veertien meter hoge ‘toren’ kun je tot boven de omgeving klimmen en weer afdalen. Het kunstwerk wordt onderdeel van het hedendaagse beeldenpark dat in september 2009 door Beyond wordt geopend in het Leidsche Rijn Park.

Bron: www.beyondutrecht.nl

“Wij waren nooit van de zesjescultuur”

Twee keer cum laude in exact drie uur. De broers Camiel en Olivier Boon volgden elkaar op de voet, toen beiden onlangs op dezelfde dag promoveerden aan twee verschillende universiteiten. (...) Hij (Camiel) promoveerde (...) aan de Radbouduniversiteit in de oogheelkunde (...) terwijl broer Olivier (27) in Utrecht bijna gelijktijdig zijn studie diergeneeskunde voltooide met als specialisme gezelschapsdieren.

Beide broers waren gymnasiast op Beekvliet. Gedoubleerd werd er nimmer en hun cijfers waren altijd goed. “Wij zijn niet van de zesjescultuur. Zeker na de keuze voor een specialisme is een zekere discipline en zelfwerkzaamheid vereist.” (...) Camiel Boon adoreert zijn vak oogheelkunde. “Hij is bezeten van het orgaan,” aldus zijn jonge broer. “Hij draagt zelfs manchetknopen met een oog erop en op het toilet hangt een wandplaat met de anatomie van het oog. “ (...) De gedreven bollebozen deden beiden ongeveer zes jaar over hun studie. “Met een gewoon sociaal leven en aandacht voor andere zaken. Ik doe bijvoorbeeld aan pianospelen en Olivier tennist,” vertelt Camiel, die al een baan heeft als oogarts in opleiding in het UMC Sint Radboud. Dierenarts Boon is aan het solliciteren en werkt toe naar een eigen praktijk.

Bron: Brabants Dagblad, 07-08-09, door Ton Wagenaars

Promovendus drs. Camiel Boon in Mooi! Weer de Leeuw

Zaterdag 16 februari 2009 was drs. Camiel Boon, onderzoeker bij de afdeling Oogheelkunde, te gast in de show Mooi! Weer De Leeuw van Paul de Leeuw. Hij reageert op een item in de show van de week daarvoor, The day after. Toen was er een optreden van een zekere Louis die trompet speelde terwijl hij, in verband met zijn oogziekte, de bladmuziek aflas met een loep. Boon wil de beelden van deze uitzending graag gebruiken bij de verdediging van zijn proefschrift.

Oud-leerling Sissy van Alebeek is wielersfanaat

“Sis” moet zichzelf in de arm knijpen

Le Grand Bornand - Sissy van Alebeek leeft in de Tour volgens een strak ritme. Drie weken lang fungeert de Schijndelse als gastvrouw voor de zakenrelaties van de Skil-Shimanoploeg. (...) Hoewel ze bezig is aan haar eerste Tour in deze rol, voelt Van Alebeek zich als een vis in het water. (...) De wielerswereld kent voor 33-jarige Schijndelse immers weinig geheimen. In haar hoogtijdagen hoorde Van Alebeek tot de top van het Nederlandse vrouwenwielrennen. Absolute hoogtepunt was haar Nederlandse titel in 2001. Ze is nog niet uitgefietst. Bij Team Ton van Bemmelen is ze bezig aan haar laat-

ste seizoen. (...) “Ik heb nu een eigen bedrijf in Den Bosch. Daar steek ik nu de meeste energie in,” aldus Van Alebeek die met haar bedrijf Sis Events onder meer wielercinics en trainingskampen organiseert. (...)

“Ik loop al sinds mijn achtste rond in de wielwereld. Het gevaar bestaat dat je dan alles gewoon gaat vinden. Maar de Tour is zo ontzettend groot, zo goed georganiseerd ook. Dit is echt geen normale wedstrijd.”

Bron: Brabants Dagblad, 23-07-09, door Patrick Delait

Kersverse oud-leerling Tristan Tulen (18) streeft samen met zijn drie gezins- en floretgenoten naar de nationale top in de schermsport, zo lezen we in het Brabants Dagblad..

Vier Troubadours vol talent, ofwel de Tulens

(...) Hun sport werd hun wereld en in dat wereldje zijn “de Tulens” inmiddels een begrip. Want alle vier zijn ze zo begaafd en begeistert en daardoor nationale top, ieder in zijn leeftijdsgroep. (...) Tristan is op Beekvliet net (en nèt) voor het gymnasium geslaagd en die brains deelt hij ook al met de rest. Net als zijn looks - wat een rijkdom toch. En dat doorzettingsvermogen dus, want het wordt ze niet bepaald gemakkelijk gemaakt. (...)

Bron: Brabants Dagblad, 14 augustus 2009, door Esther Voesenek

Brabantse dictie

Willem Beusekamp schrijft op 21 oktober in “Analyse” over hoofdcommissaris Welten: “Aan filosofische bespiegelingen, met Brabantse dictie wollig verwoord, wordt ten stadhuize weinig waarde gehecht.”

Wat is er mis met een “Brabantse dictie”? Ik vind deze kwalificatie volstrekt niet ter zake doende en onnodig neerbuigend ten opzichte van een man die gewoon zeer beschaafd Nederlands spreekt, en wel met een lichtelijk zuidelijke tongval. Dat laatste is geen enkele reden om, los van een inhoudelijke beoordeling van ‘s mans uitspraken en handelwijze, hem te diskwalificeren. Binnen de gegeven context wordt de suggestie gewekt dat wat afwijkt van de “Hollandse” spraaknormen niet serieus genomen hoeft te worden.

Peter van Overbruggen, Nuenen

Bron: De Volkskrant, woensdag 21 oktober 2009

Het Eindhovens Dagblad liet een aantal ondernemers en bestuurders uit de regio aan het woord over de crisis, o.a. oud-leerling Henk van Rees, bestuurder van FNV.

Heel voorzichtig optimisme gloort en duwt cijfer iets omhoog

Afgaande op de signalen stabiliseert de economie zich in onze regio momenteel ietwat. Er zijn na de zomervakantie bijv. geen nieuwe aanvragen deeltijd-WW bij ons op tafel gelegd. (...) De AOW-discussie is intussen fors losgebarsten. (...) Verdergaande acties ook in Z.O.-Brabant zijn in voorbereiding als het kabinet de wens van de meerderheid van het Nederlandse volk negeert.

Bron: Eindhovens Dagblad / De Ondernemer, 13 oktober 2009

Martien van Woerkum heeft opvolger

Jarenlang heeft Martien van Woerkum in Tilburg met groot succes de Bachcantate-uitvoeringen geleid. Nu hij daarmee gaat stoppen is een opvolger gevonden in de persoon van Arjan Baest. Deze vertelt in een interview in het Brabants Dagblad in hoeverre hij schatplichtig is aan zijn voorganger en wat zijn nieuwe plannen zijn.

Tilburger Arjan van Baest (1969) is een muzikale duizendpoot. Hij is actief als dirigent van verschillende koren en als componist. Aan het eind van het seizoen neemt hij de uitvoering van de Tilburgse Bachcantates over van Martien van Woerkum. (...) Toen Martien van Woerkum aangaf dat hij aan het eind van het seizoen zou gaan stoppen bood Van Baest zich aan als artistiek leider. De beslissing was snel genomen. Vanwege zijn band met de stichting en zijn voorliefde voor de muziek van Johann Sebastiaan Bach. (...)

Die muziek fascineerde me zo, dat ik zelf voorzichtig begon met componeren. Die interesse bracht me een aantal jaren bij de eerste uitvoering van de Matthäus Passion in Tilburg, onder leiding van Martien van Woerkum. (...) “Als je bij zo iemand zingt, ben je verkocht”, aldus Van Baest. “Als gelovige benadert hij de muziek vanuit de teksten. Daardoor begrijp je waarom de muziek waar je onderdeel van bent zo moet klinken. Zo heeft hij ook de cantates aangepakt. In de korte tijd die er is om te repeteren weet hij alles heel snel onder elkaar te zetten, stemmen en orkestpartijen. Als artistiek leider wil ik die kwaliteit in stand houden.” (...)

Bron: Brabants Dagblad, vrijdag 6 november 2009, door René van Peer

Een progressieve bisschop? Dan nóg minder kerkbezoek.

Oud-leerling en oud-geestelijk directeur van Beekvliet, Mgr. Bluysen, wordt in het BD beschreven als de bisschop onder wiens bestuur het kerkbezoek met driekwart is verminderd. De schrijver legt een relatie tussen (het beleid van) bisschoppen en het kerkbezoek.

In het Brabants Dagblad van zaterdag 3 oktober uit de heer Mostertman in een brief de vrees dat in het bisdom Breda precies hetzelfde gaat gebeuren als enige jaren geleden in het bisdom Den Bosch is gebeurd. Want toen daar mgr. Ter Schure werd benoemd, was volgens de heer Mostertman 'het effect dat meer dan de helft van de katholieken het bisdom de rug toekeerde'. (...)

Inderdaad, in 1985, toen Ter Schure bisschop werd, ging 17,6 procent van de katholieken in het bisdom Den Bosch wekelijks naar de kerk. En twintig jaar later, in 2005, ging nog maar 7,7 procent wekelijks ter kerke.

(...)

In de jaren van mgr. Bluysen, die bisschop was van 1966-1984, is het wekelijkse kerkbezoek met driekwart verminderd en dat is aanmerkelijk meer dan sinds de komst van Ter Schure.

Nou is het wetenschappelijk gezien uiterst moeilijk om individuele bisschoppen aan te wijzen als veroorzakers (laat staan schuldigen) van het dalende kerkbezoek. De heer Mostertman durft in zijn schrijven die relatie wel te leggen, maar dan zou hij zo eerlijk moeten zijn om toe te geven dat onder de progressieve bisschop Bluysen het kerkbezoek harder is teruggelopen dan onder de conservatieve bisschoppen Ter Schure en Hurkmans.

De ontwikkelingen in het bisdom Breda ondersteunen de these dat het kerkbezoek onder progressieve bisschoppen harder terugloopt dan onder conservatieve bisschoppen.

(...)

De conclusie zou kunnen zijn dat onder beide soorten bisschoppen in Nederland het kerkbezoek hard is teruggelopen en dat de oorzaak daarvan dus niet teruggevoerd kan worden op bisschoppen alleen. Maar voor zover bisschoppen daar invloed op hebben, lijkt het erop, dat conservatieve bisschoppen het minder slecht (of beter) doen dan progressieve bisschoppen. En dat is een opvallende conclusie, want meestal veronderstelt men het omgekeerde.

*Bron: Brabants Dagblad, dinsdag 13 oktober 2009, door Theo Scheepens
dr. Theo Schepens uit Berkel-Enschot is godsdienstsocioloog en was voorheen universitair
docent, verbonden aan de Universiteit van Tilburg.*

Peter van Overbruggen

Opleiding en vorming van een katholieke elite (1945-1970)

Hierbij geven we vast een aankondiging van activiteiten in 2010 (symposium en expositie) die zeker ook Beekolietters van de oudere generaties vanwege de grote herkenbaarheid van het thema zullen interesseren. Ook ná het symposium zullen verslag doen in Tempora Nostra.

De Radboud Universiteit Nijmegen houdt op 27 maart 2010 een symposium en een tentoonstelling (in de Stratenmakerstoren in Nijmegen), getiteld 'Dragers van de belofte', over het katholiek middelbaar onderwijs tussen 1945 en 1970, gegeven door religieuzen aan een generatie die later zou uitgroeien tot een intellectuele bovenlaag van de samenleving. Voorbeelden hiervan zijn Hans van Mierlo, Ruud Lubbers en Dries van Agt. Ook hoogleraar aan de UVA, Marita Mathijssen, en oud- hoogleraar Eric Jürgens behoren hiertoe. De twee laatstgenoemden zijn tevens deelnemers aan het symposium.

Aan de Radboud Universiteit Nijmegen wordt onderzoek gedaan naar katholieke intellectuelen in de twintigste eeuw. Dit onderzoek bevat twee deelprojecten over katholieke gymnasia tussen 1920 en 1970. Hier werden jongens en meisjes – keurig gescheiden naar sekse – klaargestoomd als katholieke intellectuele elite. De meerderheid van deze scholen – vaak kleinseminaries voor de jongens en lycea voor meisjes – werden door religieuzen geleid. Op deze scholen waren opvoeding en onderwijs nauw met elkaar verbonden. Hierdoor hebben zij een belangrijke rol gespeeld in de emancipatie van katholieken in de twintigste eeuw.

Het project 'Dragers van belofte' maakt een voorlopige balans op van het onderzoek naar katholieke intellectuele vorming tussen 1945 en 1970 en deelt de bevindingen uit dit onderzoek met een breed publiek. Niet alleen worden de voorlopige onderzoeksresultaten op gevarieerde en aansprekende wijze kenbaar gemaakt aan het publiek, maar tegelijkertijd worden oud-leerlingen, oud-docenten en andere betrokkenen uitgenodigd hun visie op het verleden, hun verhalen en hun herinneringen in te brengen om deze in de presentaties en het vervolgonderzoek te kunnen meenemen.

Het symposium kijkt onder de noemer 'Visioenen van een katholieke intellectuele elite in opleiding' terug op het onderwijs op katholieke gymnasia na de Tweede Wereldoorlog. Daar werd de toekomstige elite met élan opgeleid door mannelijke en vrouwelijke religieuzen. Tijdens de periode van ontkerkelijking en ontzuiling maakten veel pupillen zich echter los van de verwachting dat zij de toekomstige katholieke elite van Nederland zouden worden. Sommigen deden dat haast moeiteloos, anderen bepaald niet. Laatstgenoemden groeiden wel uit tot een nieuwe intellectuele ruggengraat van de Nederlandse samenleving, maar meestal op enige afstand van de kerk waarin zij geboren waren.

Deze grotendeels verborgen geschiedenis, die zeker niet alleen succesverhalen kent, brengt twee belangrijke vragen met zich mee, die beide op het symposium aan de orde komen:

* In hoeverre droeg de scholing door religieuzen zelf ertoe bij dat hun leerlingen zich met succes los konden maken van het katholieke milieu waarin ze waren opgegroeid? Deze vraag raakt aan de intenties van de religieuzen die zich inspanden voor de opvoeding en opleiding van jongeren.

* Hoe hebben oud-leerlingen van deze scholen in hun studie en werkzame leven de katholiek geladen bagage van hun middelbare schooltijd ingezet? Deze vraag heeft betrekking op de betekenis van de vorming, zowel voor de oud-leerlingen zelf als voor de samenleving waarin zij actief waren.

Peter van Overbruggen

datum en plaats van het symposium:

zaterdag 27 maart 2010, 9.45–17.30 uur

aula van het Stedelijk Gymnasium, Kronenburgersingel 269, 6511 AS Nijmegen

Michiel Heijnen: "Teach what you preach"

Michiel Heijnen (1976, Rosmalen) haalde in 1995 zijn Beekvlietdiploma. Hij studeerde bedrijfskunde en gezondheidswetenschappen aan de Universiteit Maastricht en stapte na drie jaar over naar de lerarenopleiding biologie aan de Hogeschool Utrecht. Na 6 jaar in het voortgezet onderwijs werkt hij daar inmiddels zelf als docent en opleidingscoördinator. Momenteel legt hij de laatste hand aan zijn afstudeerscriptie voor de studie onderwijskunde aan de Universiteit Utrecht, woont hij samen met zijn geliefde Barbara en hun zoon Tijn in Rotterdam en verwachten zij over niet al te lange tijd een vierde gezinslid.

Dus je bent zelf in het onderwijs beland?

Ja, maar dat was niet helemaal mijn verwachting. Sterker nog, ik weet vrij zeker dat ik er niet aan moest denken toen ik nog op Beekvliet zat.

Michiel Heijnen

Niet enorm geïnspireerd door de docenten die je daar had, dan?

Haha, jawel hoor. Ik was bijvoorbeeld erg onder de indruk van de heer Van Ditvoorst. Die kon zó goed vertellen. Als we goed gewerkt hadden in de klas, ging hij op de lessenaar zitten en spannende verhalen over Aeneas voorlezen. Hij wist je te raken, te betrekken bij de leerstof. Achteraf gezien is dat ook nu weer heel belangrijk voor me, in wat ik nu doe. Aansluiting vinden bij mijn studenten, ze te prikkelen met en voor het vak, zodat ze geïnspireerd raken. Van Beekvliet kan ik me ook herinneren dat de heer Wijnen bijvoorbeeld heel hard tegen een muur aanliep om 'actie/reactie' uit te leggen.

Maar hoe kwam je dan tot het doceren van docenten, wat je nu doet?

Via een omweg. In eerste instantie deed ik maar wat, na Beekvliet. Ik had een vakkenpakket met Nederlands, Duits, Latijn, Natuurkunde, Biologie, Wiskunde A en Economie. Heel onhandig, zo bleek, want zonder Scheikunde had je niets aan Biologie, en zonder Wiskunde B ook weinig aan Natuurkunde. Het werd dus Internationale bedrijfskunde. Ik denk dat ik dat koos omdat ik naar Maastricht wilde en omdat mijn moeder het een verstandige keuze vond. Maar het was een slecht idee. Ik was altijd al een buitenmens, had veel interesse in de natuur en ik vond natuurkunde en biologie leuke vakken. In Maastricht miste ik bij bedrijfskunde de menselijke kant, het ging vooral over geld maken.

Spijt, dus?

Nou ja, achteraf is het wel te begrijpen hoor, zo'n keuze. Een beroepskeuze maken is ook zó ontzettend lastig. Je bent nog zoekend op die leeftijd, en eigenlijk ook nog in je eerste studiejaren: een puber, maar dan iets ouder. Ik had daarbij een rommelige thuissituatie. Daar was ik dan ook meer mee bezig dan met mijn eigen studiekeuze. Ik heb nu een mentoraatstaak en misschien dat ik die, juist door mijn eigen ervaring, wel extra zorgvuldig doe. Ik herken nu ook veel van wat ik zelf heb ervaren: we hebben bij onze opleiding een behoorlijke uitstroom na het eerste jaar, bijvoorbeeld. Net als ikzelf toen zijn dat allemaal studenten die onvoldoende over hun studiekeuze hebben nagedacht, ze komen in de stad, gaan op kamers: er komt zoveel op ze af.

En toen je eenmaal een andere studiekeuze had gemaakt?

Ik ben naar Utrecht gegaan en heb daar echt een heel leuke tijd gehad. Het was nog best een stap, toen ik overstapte naar het hbo. Beekvliet is wat dat betreft wel elitair; je wordt echt klaargestoomd voor de universiteit. Je krijgt er ook een zekere trots door, dat je 'Beekvliet hebt gedaan'. Die trots voel ik nog steeds, af en toe. Maar mede daardoor leek het destijds wel een stap 'terug', toen ik een andere opleiding koos. Maar wat ik nu doe, leraren opleiden, dat vind ik geweldig. Ik geef ongeveer 40 procent van de tijd zelf les, 30 procent ben ik bezig met het voorbereiden daarvan en de rest van mijn tijd besteed ik aan het ontwikkelen van nieuw lesmateriaal en het uitzetten van beleid voor de toekomst van de opleiding.

Vanwege dat laatste ook onderwijskunde?

Jazeker, dat vind ik erg belangrijk. Voldoende theoretische bagage is wat mij betreft een voorwaarde om een zinvolle bijdrage te kunnen leveren aan een onderwijsdiscussie. Ik vind het Nederlandse onderwijs wat dat betreft vreemd: iedereen mag hier wat van het onderwijs vinden, sterker nog: er wat over zeggen, en soms denk ik wel eens –excuseer mijn taalgebruik– dat elke flapdrol voor de klas mag. Terwijl dat niet of in mindere mate geldt voor bijvoorbeeld de gezondheidszorg. Dat laten we over aan artsen en specialisten. Voor mezelf denk ik: als ik er wat over ga zeggen, dan wil ik er ook wat over te zeggen hebben. De basis kennen, de mogelijkheden en achtergronden, de praktijk, maar ook op welke ideeën uit het verleden de huidige ideeën en de uitwerkingen daarvan zijn gestoeld. Ik wil op een meer wetenschappelijke manier naar onderwijs kijken in plaats van alleen maar te zeggen 'ik zie toch dat het niet werkt'.

Dat klinkt als een erfenis van Beekvliet: je verdiepen in het verleden om het heden te begrijpen. Wie weet, ja. Ik denk bijvoorbeeld nog wel vaak aan de woorden van Seneca, die we bestudeerden in het jaar van ons eindexamen. Dat het niet uitmaakt op welke plek je bent, omdat je jezelf overal mee naartoe neemt. Aanpakken dus, en niet weglopen voor moeilijkheden.

En vond je het onderwijs op Beekvliet wel goed, als je het nu vanuit je vakgebied bekijkt?

Het onderwijsdenken is soms behoorlijk zwart-wit in Nederland. Of je bent voor het nieuwe leren, of je bent helemaal tegen, bijvoorbeeld. Ik vind dat we dat los moeten laten, af moeten stappen van onze eigen dogma's en kijken wat leerlingen nodig hebben, welke didactiek het best past bij de leerling en de leerinhoud. Er zijn in mijn optiek dus geen fundamenteel goede of slechte scholen, voor sommige leerlingen is de ene school goed en de andere een ramp. Voor mij was Beekvliet goed, maar voor sommigen was het een hel geweest. Is het een beter dan het andere? Het lijkt bijna een soort religieuze discussie, maar mijn conclusie is: het een PAST gewoon beter dan het ander. En dat is ook een uitdaging om uit te zoeken: wat past bij mijn leerlingen, hoe kan ik ze het meest effectief de leerinhoud aanbieden, ervoor zorgen dat ze gemotiveerd en enthousiast raken? En vervolgens: hoe krijg ik die methode vertaald naar een werkend opleidingsmodel?

En hoe doe je dat?

'Practise what you preach' heb ik wel eens horen vertalen in 'teach what you preach', dat is een goed uitgangspunt. In mijn lessen zoek ik dus naar manieren om leerlingen enthousiast te maken. Ik praat met ze. En dat geldt eigenlijk ook in de relatie met docenten. Als je met hen praat, hoor je ook wat het echte probleem vaak is in het onderwijs. Er is in eerste instantie vaak veel weerstand tegen onderwijsvernieuwing. Maar als je doorvraagt, zit die weerstand niet in het achterliggende concept van de onderwijsvernieuwing, maar knappen ze af op de gehaaste en goedkope uitvoering. Tijd en geld, de kaders, daarin zitten de bezwaren. En als je dat weet, is het zaak om binnen die kaders toch goed onderwijs neer te zetten. Dat vind ik dan ook echt leuk.

Wat is je slechtste herinnering aan Beekvliet?

Door het ijs zakken bij het prikken, omdat ik met al mijn goede bedoelingen een melkbekertje van de bevroren vijver wilde pakken. Toen kreeg ik niet alleen op mijn kop van de heer van Rijnsoever, mijn moeder was ook laaiend omdat ze een droge broek moest komen brengen.

Heb je ook een beste herinnering?

Ja, ook bij die vijver. Ik genoot erg van de gymlessen van de heer van der Noort: zoveel mogelijk buiten, ook als het slecht weer was. En ik kan me herinneren dat ik trots was op mijn medaille voor verspringen op de sportdag. Voor de prijsuitreiking stond iedereen om de vijver heen en kreeg ik applaus van de hele school. Dat was Beekvliet, je leerde dat je trots op je prestaties kon en mocht zijn.

Gabrie de Graauw

Onderhoudend en toegankelijk boek over bisdom

Bij gelegenheid van het 450-jarig bestaan van het bisdom Den Bosch heeft oud-archivaris en oud-Beekvlieter dr. Jan Peijnenburg een boek geschreven over deze lange geschiedenis. Hieronder citeren we uit het Eindhovens Dagblad enkele lovende kwalificaties van deze lijvige publicatie. Na de officiële presentatie aan de Bossche bisschop op 10 december 2009 en lezing van het werk willen we in een van de komen de uitgaven van Tempora Nostra het specifieke “Beekvlietaandeel” bespreken. In het onderstaande stuk passeren uiteraard al bekende oud-Beekvlieters Bekkers en Bluysen de revue.

Personen en zaken bekijken met enige historische afstand is verhelderend. Als een historie dan ook nog aansprekend en betrouwbaar is opgeschreven zit het wel goed. Zoals met de geschiedschrijving van 450 jaar bisdom Den Bosch door priester dr. Jan Peijnenburg (theoloog en voormalig bisdom-archivaris). Het lijvige boek van bijna vierhonderd pagina's is vorige week in Rome aangeboden aan paus Benedictus XVI. Het heet ‘Van Roomsche zegeningen en Paapsche Stoutigheden’.

Het jubileumboek maakt duidelijk dat de lof die bisschop Willem Bekkers in de jaren zestig kreeg toegezwaid achteraf betrekkelijk is en dat geldt ook voor de afwijzing die bisschop Jan ter Schure een kwart eeuw later ten deel viel. Over Bekkers schrijft Peijnenburg (73) dat deze doodgewone dorpsjongen uit Sint-Oedenrode zijn tijd mee had.

(...)

Door zijn uitstraling wist Bekkers het evangelie als blijde boodschap onder de mensen te brengen, onder andere met zijn televisiepraatjes. Hij deed een indertijd bevrijdend beroep op het persoonlijk geweten maar maakte tot zijn spijt mee dat mensen dat vrij massaal uitlegden als helemaal je eigen zin kunnen doen. Peijnenburg noemt Bekkers de bekendste bisschop van ‘s-Hertogenbosch ondanks zijn korte episcopaat van maar zes jaar.

Bekkers' opvolger Jan Bluysen was op zijn 35-ste al als hulpbisschop aangetreden. Hij kreeg te maken met een dalend aantal priesters waardoor de rol van pastorale teams en parochiewerkgroepen steeds groter werd. Katholieken in Nederland raakten in verschillende kampen en conflicten en vertrouwensbreuken volgden. Peijnenburg meldt dat Bluysen bij zijn afscheid in 1985 moest spreken van een zwarte draad van onbegrip, misverstand en valse uitleg. “Jammer, want deze bisschop was hoogstens té goed.”

(...)

Natuurlijk behandelt Peijnenburg ook de ontstaansgeschiedenis van het bisdom en bijvoorbeeld de perikelen tijdens de Spaanse tijd en de reformatie. De opbouw van de

katholieke kerk in de negentiende eeuw en de emancipatie van het katholieke volksdeel, wetenswaardigheden, biografieën van de bisschoppen en anekdotes... eigenlijk ontbreekt er niets.

Peijnenburg zelf: “Dit boek beschouw ik als de waardige afsluiting van mijn wetenschappelijk werk in een reeks van negen boeken die ik sinds 1961 heb geschreven. Mijn boek over bisschop Zwijsen uit 1996 staat voor mij op de eerste plaats, gevolgd door dit werk.” Peter van Overbruggen

*Bron: Eindhovens Dagblad 5 november 2009, door Jeroen van Sambeek
'Van Roomsche Zegeningen en Paapsche Stoutigheden'. Een uitgave van Valkhof Pers
(ISBN 978-90-5625-308-0). In de betere boekhandel voor 24,50.*

Personalia

Getrouwd

Op 23 mei zijn Susanne Klawer (1998) en Joris van Winsen getrouwd.

Geboren

Op 17 juni is geboren Fieke, dochter van Johanneke Ausems (1995) en Rene Spriensma.

Op 17 juli is geboren Daphne, dochter van Ilse van Straaten (1993) en Hugo van der Meer.

Op 25 juli is geboren Sophie Isis, dochter van Jan Klawer (1993) en Niverte Nasr.

Op 31 juli is geboren Hero Benjamin, zoon van Ellen van Kempen (1993) en Jasper Dingenouts.

Op 16 augustus is geboren Jurriaan, zoon van Danique Klaassen (2000) en Ronald Vermeijs.

Op 23 augustus is geboren Maria Valentina, dochter van Susanne Klawer (1998) en Joris van Winsen.

Op 5 september is geboren Tijn, zoon van Eva Roefs, docente Frans op Gymnasium Beekvliet, en Maurits Schoenmakers.

Overleden

Op 23 juni is op 83-jarige leeftijd overleden Willemien Wessels, van 1977 tot 1987 als docente Nederlands verbonden aan Gymnasium Beekvliet.

Op 30 augustus is op 84-jarige leeftijd, na een priesterleven van 58 jaar, overleden rector Adrianus Merckx. Hij was jarenlang geestelijk adviseur van de NCB.

Op 12 september is op 71-jarige leeftijd Harrie van Gaal overleden. Hij was van 1977 tot 1994 als conciërge aan Gymnasium Beekvliet verbonden.

Afgestudeerd

Maggie de Jongh (2004) heeft haar Master Diploma in Globalisation and Law behaald aan de Universiteit van Maastricht. In september is zij naar Italië vertrokken voor een Europese Master in Human Rights and Democratisation aan de Università Ca'Foscari Venezia.

Wietske Kuip (2003) is afgestudeerd als basisarts aan de Medische Faculteit van de Universiteit van Maastricht.

Prijs

Aan Hanneke Jansen die in november 2008 bij een ongeval in Nijmegen overleed is postuum een Amerikaanse prijs toegekend. Zij studeerde in 2008 cum laude af in de quantumfysica aan de Radboud Universiteit Nijmegen. Haar scriptie behaalde de Cushing Memorial Prize van de University of Indiana.

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse Iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen, liefst in Word, kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in april 2010. De kopij daarvoor dient voor 1 maart 2010 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Kees Quinten (1967), Jan Lurinks (1952), Tjeu van Ras (1969) (eindredactie), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Mirjan Boot – de Werd (1988) en Gerard Staals.

Redactieadres:

Tempora Nostra, p/a Tjeu van Ras, Kerkakkers 9, 5411 TN Zeeland.

e-mail: tjeuvanras@hetnet.nl

Opmaak/vormgeving : Studio Blik, Jacqueline Hafkenscheid, Ruwenbergstraat 12a Sint-Michiëlsgestel
Oplage: 750

Antwoordcoupon

- Ik ben verhuisd naar onderstaand adres:
- Ik wil lid worden en machtig Nunc Meminisse Iuvat:

Machtiging

Ondergetekende verleent hierbij tot wederopzegging machtiging aan:
Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat om per jaar een bedrag van
€12,50 af te schrijven van Bankrekening: _____ of
Postrekening: _____ ten name van:

Naam: _____

Adres: _____

Postcode: _____ Woonplaats: _____

Telefoon: _____ Examenjaar: _____

Studierichting: _____ Beroep: _____

Wegens contributie NMI

Datum

Plaats

Handtekening

Opsturen naar: Penningmeester Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA Sint-Michiëlsgestel

